

Giới thiệu Thành Phố Của Mặt Trời

Truyện Thành Phố Của Mặt Trời của tác giả Cuồng Ngôn Thiên Tiểu thuộc thể loại ngôn tình hiện đại, giả tưởng, người ngoài hành tinh, sủng, sạch. Có một cô sinh viên y khoa, cô luôn giấu diếm một bí mật của bản thân, cô phát hiện ra mình có thể dùng mắt bẻ cong được chiếc thìa. Sau đó cô sinh viên y khoa này bị người ngoài hành tinh bắt cóc.

Lại sau đó... Địa Cầu, quả thật là một tinh cầu quá đáng sợ! Bản tính của Phan Mẫn vốn nhát gan cô không dám nói với ai về siêu năng lực mà cô có. Một lần đi chữa bệnh từ thiện, cô bị một chủng tộc không biết tên bắt cóc. Thì ra trên trái đất cô đang sinh sống vẫn luôn có sự tồn tại của người ngoài hành tinh, chẳng qua bản tính người hành tinh Kent tràn ngập tình yêu thương và chán ghét phân tranh.

Cô bị Edge thủ lĩnh của tộc người Kent nhận nuôi, anh luôn che kín hai mắt, giống như có chuyện cũ không muốn người khác biết đến. Phan Mẫn luôn luôn lo sợ về năng lực của mình, nhưng tại đây năng lực của cô dần dần được khám phá ra.

Bạn đang đọc truyện *Thành Phố Của Mặt Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Giới thiệu

Có một cô sinh viên y khoa, cô luôn giấu diếm một bí mật của bản thân, cô phát hiện ra mình có thể dùng mắt bẻ cong được chiếc thìa.

Sau đó cô sinh viên y khoa này bị người ngoài hành tinh bắt cóc.

Lại sau đó...

Địa Cầu, quả thật là một tinh cầu quá đáng sợ!

Bản tính của Phan Mẫn vốn nhát gan cô không dám nói với ai về siêu năng lực mà cô có.

Một lần đi chữa bệnh từ thiện, cô bị một chủng tộc không biết tên bắt cóc.

Thì ra trên trái đất cô đang sinh sống vẫn luôn có sự tồn tại của người ngoài hành tinh, chẳng qua bản tính người hành tinh Kent tràn ngập tình yêu thương và chán ghét phân tranh.

Cô bị Edge thủ lĩnh của tộc người Kent nhận nuôi, anh luôn che kín hai mắt, giống như có chuyện cũ không muốn người khác biết đến.

Phan Mẫn luôn luôn lo sợ về năng lực của mình, nhưng tại đây năng lực của cô dần dần được khám phá ra.

Bạn đang đọc truyện *Thành Phố Của Mặt Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chiếc thìa cong veo, cuộc sống bắt đầu vắn vẹo

Thần kinh của Phan Mẫn hơi căng thẳng, cô bê khay thức ăn trên tay đứng trong căn-tin nhìn xung quanh không biết nên ngồi ở đâu. Xung quanh đông nghịt người khiến cho cô cảm thấy khó thở, một đám đông sinh viên xếp hàng dài ở dãy buffet, dãy hàng lộn xộn, có sinh viên nào đó bị bạn bè trên choker bắt mí tới trước mặt, cho nên ối hết ra, mùi trong không khí thật khó ngửi.

Phan Mẫn có thể hiểu được lý do vì sao mà bạn học kia lại như thế, có lẽ bọn họ là những sinh viên mới lần đầu tiên được vào học tập ở phòng giải phẫu được” mở mang kiến thức”, cô cũng từng có một khoảng thời gian sống dờ chết dờ như thế, tất cả các loại đồ ăn bún, mì, kể cả cháo trắng cô cũng không nuốt nổi. Nhưng bây giờ đã là một cô sinh viên lâu năm, khoa đường ruột, khoa tiết niệu thậm chí cả khoa phụ sản, cô cũng bình yên vượt qua được, tất cả các loại đồ ăn đồ lèo như máu me đậm đà... dính dính nhớt nhớt cũng không làm khó được cô nữa.

Nhưng tất cả những lý do này không phải thủ phạm thực gây nên sự căng thẳng thần kinh của cô. Trên thực tế, Phan Mẫn là cô sinh có tính tình rất tốt, các bạn cùng lớp luôn đồng ý với ý kiến trên, tính tình cô hiền hòa chưa bao giờ cãi nhau với ai, chưa bao giờ dùng thái độ hận đời hận mình với cuộc sống đã vốn bất công của cô cả.

Tất cả lý do là vào tối hôm qua.

Tối qua, cô thực tập ở bệnh viện như mọi khi xong xuôi thì đi về, khi trở lại kí túc xá cô mới cùng các bạn học khác ăn com tối hơi muộn.

Bởi vì bị tắc đường, từ bệnh viện chỗ Phan Mẫn thực tập về đến ký túc xá, đã mất hơn một giờ, cho nên từ căn-tin mua com về đã hơn 8 rưỡi.

Bầu trời âm u cả một ngày, cuối cùng cũng không chịu được nữa mà dần dần đổ mưa, trận mưa nhỏ rất nhanh thành trận mưa to. Các hành lang vang lên tiếng gọi nhau bốn phía “Mau thu quần áo vào”, Phan Mẫn kéo chiếc bàn nhỏ chuyên dụng trên giường ra, trùm chăn ăn com cá kho, cảm thấy an toàn và thoải mái.

Trong TV đang chiếu một trương trình đang rất được chào đón gần đây”Ảo thuật quanh ta”.

Phan Mẫn với các bạn cùng phòng vừa ăn, vừa hưng trí bình luận nội dung của trương trình kia.

Trên ti vi xuất hiện một người đàn ông, có lẽ anh ta không muốn để lộ gương mặt thật của mình, cho nên đeo một cái mặt nạ vô cùng xấu xí, anh ta đang giới thiệu quá trình thực hiện màn ảo thuật “Làm con người biến mất”. Sau khi biểu diễn xong, anh ta lấy ra một cái thìa trông rất bình thường, rất giống những cái thìa bình thường khác mà Phan Mẫn thường mua ở siêu thị.

Phan Mẫn tò mò nhìn màn hình, muốn biết anh ta dùng thìa này để làm gì.

Màn biểu diễn bắt đầu.

Chỉ thấy vị ảo thuật gia trên ti vi kia tập trung nhìn thẳng vào chiếc thìa. Mới bắt đầu không có gì khác biệt xảy ra, vài giây sau cũng vẫn vậy, Phan Mẫn hắt xì một cái, một cô bạn cùng phòng sốt ruột nói :“A, anh ta thực ra muốn làm cái gì thế, nếu chỉ có như vậy thì anh ta nên chuyển qua diễn kịch câm đi thôi.” Sau đó với tay cầm lấy chiếc điều khiển chuẩn bị đổi kênh.

Đúng lúc này, chiếc thìa cuối cùng cũng xảy ra chút khác biệt. Ở đoạn giữa của chiếc thìa đó giống như bị mềm đi, bắt đầu từ từ ngã xuống, cuối cùng cong oặt lại.

“Cái này là gạt người, gạt người! Tại sao chỉ đứng im một chỗ mà cũng làm ra được ảo thuật chứ.....” Bạn học cầm chiếc điều khiển tự mình thì thoả.

Các chị em khác trong phòng ồn ào:“Chờ lát nữa phỏng vấn sau sân khấu, xem anh ta tiết lộ quá trình màn ảo thuật này là được rồi.”

Phan Mẫn cầm chiếc thìa đặt ở trước mắt, lại còn nhìn xung quanh nghiên cứu xem liệu chiếc thìa có sắp đặt cơ quan nào hay không.

Chắc không phải là siêu năng lực đó chứ, trong đầu đột nhiên xuất hiện ý nghĩ phản khoa học . Ai da không thể nào đâu, siêu năng lực gì đó là lừa người mà thôi, Phan Mẫn lắc đầu cười cười, nhưng là vẫn là không tự chủ đem ánh mắt tập trung lên trên chiếc thìa.

Hay là mình cứ thử xem sao? Cô nghĩ .

Người trẻ tuổi tinh thần dào dạt, nhất là người giống Phan Mẫn các cô gái thanh xuân của khoa đường ruột tiết niệu, các cô chỉ có thể đem tuổi thanh xuân dành vào nghiên cứu mà thôi.

Lúc này, bên ngoài một tia sét đột nhiên chém thẳng xuống dưới, ngoài cửa sổ bỗng sáng lên chói mắt. Các sinh viên lập tức trở nên hoảng sợ. Ngay sau đó, điện của ký túc xá phụt tắt, mọi người lâm vào hoàn cảnh không nhìn rõ năm ngón tay.

Trong các phòng ngủ của ký túc xá nữ chợt im phăng phắc, chắc hẳn là toàn bộ sinh viên bị giật mình đến ngất người, sự im lặng bao trùm đến đáng sợ. Ba giây trôi qua, không biết ai lên tiếng trước bắt đầu có tiếng thét inh tai, toàn bộ ký túc bắt đầu sôi trào .

“Cái gì vừa xảy ra đấy!”

“Không phải tòa nhà của chúng ta có cột thu lôi à, sao lại có thể như vậy được?”

“Đừng nói nhiều nữa, mau đi tìm đèn pin đi.”

“Bên ngoài không phải có có máy phát điện à, sao lại có thể mất điện được thế !”

“Thôi cậu đừng nói nữa, cái đó đã bao nhiêu năm không dùng tới rồi,chắc ngòm lâu rồi.”

Phan Mẫn cũng bị hoảng sợ. Cô chỉ cầm cái thìa, muốn vạch trần đáp án của màn ảo thuật kia mà thôi, hai mắt vẫn còn nhìn thẳng vào chiếc thìa,nhưng cơ thể đã cứng ngắc.

Trong bóng đêm, chỉ nghe được thấy tiếng chân hỗn loạn bên ngoài.

“Đây tìm được rồi, từ khi bắt đầu đi thực tập không có thức đêm nữa , không biết còn pin hay không nữa.” Bạn học của Phan Mẫn lên tiếng.

Sau đó có tiếng bật công tắc, phòng ngủ cũng được chiếu sáng nhờ ngọn đèn pin, nhưng trông có vẻ thật ảm đạm.

Thật ra giờ tắt đèn của ký túc vẫn là 11 giờ đêm, các cô nhiều khi phải chuẩn bị cho các kỳ thi, cần phải học đêm trau dồi kiến thức, cho nên hầu như ai cũng có một cái đèn pin, độ chiếu sáng cũng đủ dùng, lại còn tiết kiệm điện. Chẳng qua bởi vì năm nay các cô đã là sinh viên thực tập, việc học tương

đôi buồn lòng, cho nên đèn pin đã lâu không được nạp điện .

“Phan Mẫn cậu ngày người làm gì thế, mau đem đèn pin của cậu ra đây, đèn của tớ không sáng được lâu đâu.” Bạn cùng phòng kia gọi.

Bởi vì cuộc sống của Phan Mẫn rất có quy luật, đồ đạc của cô được xếp gọn gàng ngăn nắp, cho dù mấy tháng không dung tới đèn pin, nhưng đến kỳ cô vẫn nạp điện cho nó. Laptop của cô cũng thường xuyên nạp điện, khi cắm dây điện thì tuyệt đối không dung đến pin. Cho nên có chuyện gì bất ngờ xảy ra việc đầu tiên mọi người nghĩ đến chính là cô.

Phan Mẫn ngơ ngác A một tiếng, bỏ thìa xuống.

Một tiếng vang nhỏ, Phan Mẫn kinh ngạc nhìn về phía bát com inox của mình, sau đó ngẩn người.

Trong bát com cô nhìn thấy một chiếc thìa cong vẹo.

“Phan Mẫn cậu làm sao thế, mau mau, lấy đèn ra đi!”

“A, a, được rồi!” Phan Mẫn yên lặng giấu chiếc thìa biến dạng vào sau lưng.

Sự cố mất điện được khắc phục rất nhanh, nhưng tiết lộ cách làm màn ảo thuật đó đã sớm qua mắt rồi. Có lẽ chuyện giải thích quá trình làm ảo thuật của vị ảo thuật gia đó đã không còn quan trọng với cô nữa rồi .

Cô vụng trộm giấu chiếc thìa đó vào trong hộp, cô không muốn ai phát hiện được ra chuyện này, cả đêm cô rơi vào trạng thái hoảng hốt, cô luôn tự an ủi bản thân rằng đây chỉ là ảo giác, ảo giác mà thôi, cũng may các bạn cùng phòng không ai phát hiện ra tâm trạng của cô lúc này.

Sau khi xem những chương trình thí nghiệm động vật trên ti vi, Phan Mẫn cũng sợ nếu như bị lộ ra cô cũng sẽ giống như bọn chúng.

Theo thường lệ 11 giờ tắt đèn, Phan Mẫn hiếm khi có ngày quên đánh răng trước khi ngủ.

Ngọn đèn hành lang hắt vào trong khung cửa sổ.

Phan Mẫn vụng trộm lấy cái thìa ra, hy vọng vừa rồi chỉ là một sự trùng hợp, chẳng qua khi cái thìa kia tự uốn cong, đúng lúc cô nhìn thấy nó mà thôi. Nhưng sau 5 lần thử nghiệm lại, lần nào chiếc thìa cũng cong như vậy.

Khóe miệng Phan Mẫn run run , hoảng sợ nhìn cái thìa đang trong hình dạng chữ S kia, trong lòng yên lặng nói với “Nó”: “Mày có phải là sinh vật dạng thìa chưa được phát hiện ra đúng không.....”

Một lúc lâu sau, đương nhiên chiếc thìa không có trả lời lại được, nó vẫn sừng sững nằm trong tay cô.

Sau đó Phan Mẫn không nhớ được mình trải qua đêm hôm qua như thế nào , thí nghiệm cả một đêm, chiếc thìa đáng thương từ chữ “U” biến thành chữ “S”, từ chữ “S” biến thành chữ “M”, sau đó cô phát điên và nó biến thành dấu “&”. Nếu chiếc thìa kia có sinh mệnh, thì chắc chắn cô sẽ vui vẻ vì mình phát hiện ra loại sinh vật dạng thìa mới này.

Khi còn nhỏ, Phan Mẫn cũng mơ giấc mộng làm chúa cứu thế, nhưng bây giờ cô đã trưởng thành, giấc mộng thời ấu thơ cũng đã trôi qua, cô bây giờ cảm thấy bản thân mình hoàn toàn giống như những người bình thường khác, hơn nữa sự giống nhau này làm cho cô cảm thấy an toàn và an tâm. Cô không muốn bởi vì khác biệt mà bị cô lập, cho nên cô không hề từ chối hay phản bác bất cứ điều gì, cho dù là những điều cô không muốn, cô cũng muốn cùng các bạn sinh viên khác đi KTV, đi dạo mua sắm. Nhưng cô lại càng thích một mình trong ký túc xá không làm cái gì hết.

Nói trắng ra là, Phan Mẫn cũng tự hiểu bản thân mình cô chỉ là một công dân bình thường nhỏ bé.

Cô chẳng qua chỉ là sinh viên mới qua tuổi 20, học tập bình thường, tính cách yếu đuối, một nữ sinh không có gì nổi bật hết. Một buổi tối, một hành động lơ đãng, lại đem hững suy nghĩ nhận thức bình thường của cô bị đảo lộn .

Ngày hôm sau là ngày nghỉ, Phan Mẫn không cần phai bò ra khỏi giường vào sáng sớm, không cần phải chen chúc khổ sở trên đường đến nơi thực tập. Nhưng mà cho dù đang đứng ở căn-tin ấm ỹ, cô vẫn không thể tìm được cảm giác chân thật.

Cô ngây ngốc đứng ở góc căn-tin.

Trên vai đột nhiên bị ai đó nhẹ nhàng chạm vào, sau đó truyền đến âm thanh quen thuộc:“Này, Phan Mẫn, sao em lại đứng như phỗng ở đây?”

Phan Mẫn bị giật mình, vẻ mặt hoảng hốt xoay người. Cô bây giờ giống như con thú nhỏ động một cái có thể quay sang cắn người ngay.

Thì ra là vị học trưởng tiền bối đáng kính Văn Đạt, thỉnh thoảng anh ấy còn tới dạy thay cho giáo sư của lớp Phan Mẫn, nghe nói gia cảnh anh ta rất tốt, có thân thích mở một bệnh viện tư nhân ở nước ngoài nữa, là bạch mã hoàng tử trong lòng các em gái năm dưới.

Thật ra chỉ cần anh ấy đứng ở bên cạnh Phan Mẫn cũng đã đủ làm cô bị chói mắt , chung quanh không ít ánh mắt tụ về chỗ cô, dù sao Vương Văn Đạt ở học viện y khoa này chính là người nổi tiếng.

“Em làm sao thế, sao lại đứng bất động một góc thế này?”

“Không, không có gì ạ.” Phan Mẫn cười gượng, lặng lẽ lùi từng bước ra phía sau.

“Sao mặt em trắng thế, em bị ốm à?”

Phan Mẫn nóng lòng muốn thoát khỏi anh ta, mong chóng nghĩ ra một cái cớ, “Chỉ là vừa rồi em chạy nhanh quá, cho nên đang đứng nghỉ mà thôi.”

Vương Văn Đạt nhìn chằm chằm vào mắt của cô, nhìn bộ dáng không được tự nhiên của cô, cô cứ như thể biến thành mục tiêu của cả căn-tin, làm cho cả người cô không được thoải mái.

Cuối cùng Vương Văn Đạt nở nụ cười, “Em chạy nhanh thế làm gì, muốn đi ăn cũng đâu phải vội vàng thế.”

“Học trưởng anh tìm em có chuyện gì không?” Phan Mẫn đành lên tiếng đánh vỡ cục diện xấu hổ này.

“Anh nghe nói em xin đi Châu Phi làm bác sĩ tình nguyện?”

Bởi vì trường học của cô và một số bệnh viện của Châu Phi ký hiệp ước, nên hàng năm các giáo sư đều sẽ dẫn theo một số trợ giảng sang bên đó khám chữa bệnh, còn mang theo một số thực tập sinh qua, để có thể tăng kinh nghiệm. Bởi vì vậy học sinh trong trường đều tranh nhau báo danh, Phan Mẫn cũng tùy tiện mà đăng ký, nhưng cảm thấy trình độ của mình chưa đến mức toàn diện, tám chín phần mười là không được chọn.

Phan Mẫn gật gật đầu.

“Vậy tốt rồi, anh cũng thế, học muội mong em sẽ chăm sóc cho anh nhiều hơn nhé.” Vương Văn Đạt cười nói.

Phan Mẫn hiện ra vẻ mặt kỳ quái, cô không hiểu ý của Vương Văn Đạt.

“Em còn chưa biết à,” Vương Văn Đạt bị biểu hiện mơ hồ này của cô làm cho tinh thần sáng khoái, rất muốn xoa đầu cô, nhưng là cuối cùng vẫn nhịn xuống thành thật mà nói, “Em có tên trong danh sách đó.”

Phan Mẫn giống như đang mơ vậy.

Cô mới là sinh viên năm thứ 4, trên cô còn có rất nhiều tiền bối năm thứ 5, thạc sĩ, tiến sĩ, cùng với những sinh viên được đào tạo chuyên ngành đặc biệt. Sao lại chọn một Phan Mẫn thấp bé nhẹ cân như cô thế nhỉ.

Hai ngày nay rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra, bùng nổ vận may à!? Cô chỉ đứng bất động thế mà cũng trúng đạn sao, cô lần này báo danh cũng chỉ là báo cho vui thôi mà.

Nhưng là mặc kệ cô có suy nghĩ như thế nào, thì nửa năm sau, Phan Mẫn vẫn ngoan ngoãn xấp xếp va li, lên máy bay đi Châu Phi.

Sau đó, cô và toàn bộ hành khách đều mất tích trong đại dương bao la.....

Bạn đang đọc truyện *Thành Phố Của Mặt Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Bay trong màn sương mù

Các bạn sinh viên cùng năm với Phan Mẫn khi biết được tin cô trúng tuyển được đi khám bệnh từ thiện thì ghen tị loạn cả lên, ép cô phải đãi ăn uống thả cửa mới tha cho cô đi từ thiện. Mặc dù đất Châu Phi cần cỗi, nhưng cũng được tính là nước ngoài đúng không? Còn chưa tốt nghiệp lại có thể được xuất ngoại một lần, hết một năm rồi trở về, còn có được trực tiếp phân khoa để thực tập chính thức luôn.

Tính tình của Phan Mẫn hướng nội, bây giờ ở đâu ai cũng nhắc đến tên Phan Mẫn, đối với những ánh mắt hâm mộ trực tiếp thế này thì cô càng bất an hơn, thiếu chút nữa là bỏ chạy đến văn phòng của giáo sư để xin hủy chuyến đi này. Chỉ là thiếu chút nữa mà thôi, bởi vì mọi người cũng đã từng nói bạn học Phan Mẫn là người rất ít khi làm trái lại lời nói của tập thể mà, nếu như đoàn đã lựa chọn cô rồi thì hẳn là có nguyên nhân, chứ một sinh viên bé tí như cô làm sao có thể sắp xếp được người trong đoàn cơ chứ.....[Chỉ là Phan Mẫn suy nghĩ quá nhiều mà thôi].

Phan Mẫn bất an đi theo đội ngũ hoàn tất thủ tục đăng ký, bởi vì đất nước cô sắp đến chỉ là một nước nhỏ, cho nên phải đăng ký trong nước trước, rồi bay tới thủ đô Cairo thì chuyển máy bay bay tiếp. Cô cảm thấy bằng kiến thức của mình đã học đại khái có thể ứng phó được với hoàn cảnh chữa trị ở bộ lạc Châu Phi này. Nơi này ký sinh trùng phát triển nhiều, bệnh sốt rét, ôn dịch hay xuất hiện, còn trùng cắn, rắn cắn, bệnh truyền nhiễm Aids ở đây cũng bị lây lan rất nhanh, dụng cụ chữa bệnh thiếu thốn, thuốc thang không đầy đủ.....

Cho nên trong vali đồ đạc của cô, trừ bỏ một số sách y học hiện đại, cô còn chuẩn bị thêm một số quyển về những loại y dược bên ngoài thiên nhiên, trong môi trường thiếu thốn như thế cô không thể không suy nghĩ sâu xa hơn một chút.

Rạng sáng, chuyến bay quốc tế cuối cùng cũng cất cánh, sau khi bị delay hơn hai giờ. Phan Mẫn mở to mắt nhìn khung cảnh dần cách xa khỏi cửa sổ, cuối cùng biến mất trong làn mây xám xịt.

Màng nhĩ vì chịu áp lực đột xuất cho nên có hiện tượng ù tai, nhưng Phan Mẫn lại cảm thấy nhẹ nhõm bình thản khi cô đang bay trên bầu trời đêm này, dường như những lo lắng những điều không an toàn đã bị cô vứt bỏ ở dưới mặt đất, đã bị tầng mây cách trở.

Có lẽ, đi ra ngoài tôi luyện tính cách của bản thân thật ra không phải là không tốt,

Dần dần, mí mắt của Phan Mẫn càng ngày càng nặng.

Cô cảm thấy mình như trở về quê hương của mình những dãy núi nhấp nhô nối dài liên tiếp. Khi đó cha mẹ vẫn còn ở bên cô, tuy rằng cuộc sống của cô không được gọi là giàu sang, khi còn nhỏ tuổi Phan Mẫn ngẫu nhiên được vào rừng cùng cha tìm nấm sâm hay linh chi, chỉ đơn giản như vậy cũng có thể làm cô vui đến mức nhảy nhót như một con chim nhỏ.

Sau khi tốt nghiệp, cô sẽ quay lại quê hương của mình sống cuộc sống an nhàn..... Phan Mẫn mơ màng nghĩ vậy.

Đột nhiên cơ thể Phan Mẫn xóc nảy lên làm cho cô bừng tỉnh.

Trái tim trong ngực đập bình bịch, dự cảm bất an làm cho cô dựng lên. Phan Mẫn kinh hoàng mở to mắt, phát hiện bầu trời hơi sáng lên một chút, bởi vì máy bay theo hướng tây, hơn nữa lại ở trên cao, cô có thể nhìn được dưới đám mây đen kia hình ảnh của đại dương bao la.

Trong Cabin truyền đến tiếng nói trấn an của tiếp viên, “Máy bay gặp phải dòng nhiệt lưu, xin mời các hành khách trở về chỗ ngồi của mình, thắt dây an toàn, mời thu lại bàn ăn, tắt máy tính và các thiết bị điện tử khác.” Ngay sau đó lập lại lần nữa với tiếng Anh và tiếng Arab.

Hành khách trên máy bay lại có dáng vẻ bình tĩnh, máy bay lên trời không gặp được khí lưu nào mới là kỳ quái nha, bọn họ cũng không trách được.

Phan Mẫn thế nào cũng không yên tâm được.

Máy bay xóc nảy một lúc, cuối cùng cũng dần dần vững vàng. Các vị khách bắt đầu nói chuyện trở lại, nhưng trong tai Phan Mẫn cabin lại yên tĩnh đến kỳ lạ. Khi dự cảm bất an đạt đến đỉnh cao nhất, trái tim cô gắt gao co rút lại đau đớn làm cho Phan Mẫn muốn hét lên.

Có tiếng ầm vang lên, giống như bị đánh vỡ cái gì đó, trên vách của máy bay phát ra âm thanh xèo xèo.

Sự việc xảy ra bất ngờ như vậy hành khách cũng bắt đầu hét lên sợ hãi, trong lúc nhất thời vô cùng rối loạn.

Phan Mẫn trở mắt thấy cái va li bị đánh văng ra khỏi chỗ để hành lý trên đầu Vương Văn Đạt, cái vali nặng nề cứ như vậy mà rơi xuống thẳng đầu của Vương Văn Đạt.

Trong nháy mắt trong đầu cô trống rỗng, cô ép mình gìm chặt cơ thể, ánh mắt tập trung vào chiếc vali kia.

Trong không gian ồn ào như vậy, ánh mắt của cô xuyên qua đủ loại ánh mắt, cùng nhìn được đến chiếc vali đang rơi xuống kia.

Máy bay xóc nảy mãnh liệt hành khách la hét thảm thiết, Vương Văn Đạt trông có vẻ vô cùng trấn tĩnh, đầu tiên anh cố định mình vào ghế ngồi, nhưng anh đã quên mất vẫn còn sự nguy hiểm đến từ bên ngoài.

Đột nhiên, đầu bị va chạm mạnh. Khi thứ đó sắp rơi đến đầu anh thì anh nhận ra đó là một cái vali rất nặng. Nó nặng như thế cứng như thế, nếu không thể tránh, kết quả tệ nhất có lẽ là gãy xương cổ, hoặc là xuất huyết não.

Nhưng nếu là bình thường anh có thể tránh được, thần kinh phản xạ của anh so với các bạn học khác thì tốt hơn nhiều, thành tích thể dục cũng luôn đạt loại ưu, nhưng bây giờ đang thất dây an toàn cố định ở một chỗ, không kịp nhúc nhích tí nào.

Hy vọng không xảy ra kết quả xấu nhất đi, Vương Văn Đạt trong nháy mắt nghĩ tới rất nhiều chuyện, nghĩ giáo sư và các bạn học của mình, tất cả những người đăng ký đi lần này đều là những người ưu tú.

Nhưng mà cái vali đó trong lại không rơi vào đầu anh, không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, khi nó sắp đập vào đầu anh thì lại bị lệch góc rơi xuống bên cạnh, đập vào vai của anh rồi bắn ra ngoài, rồi bị chiếc máy bay đang ở giữa dòng khí lưu chuyển mà xóc nảy không ngừng, kéo thẳng đến cửa thoát hiểm.

“A, hành lý của tôi!” Một hành khách thấy vậy, hoảng hốt la lên.

Phan Mẫn tựa vào ghế ngồi thở dồn dập, vừa rồi cả người cô khấn trương, đầu óc bị tê liệt. Mặc kệ có phải cái vali kia rơi xuống là do siêu năng lực của cô hay là nó tự rơi. Nhưng cũng có tác dụng, nhìn Vương Văn Đạt ngồi đó không bị thương nặng là được rồi.

Cô nhìn lên, Vương Văn Đạt ngồi cách mấy hàng ghế phía trước, anh ta xoa xoa cái đầu của mình, quay lại, sau đó lại nhìn về phía chiếc vali bị trôi đến tận cửa kia.

Chủ nhân của cái vali ngồi bên trên Vương Văn Đạt một hàng, anh ta không có nhìn thấy một cảnh như vừa rồi, nhưng xuất phát từ vấn đề lịch sự, anh ta vẫn quay lại hỏi xem có ai bị vali của anh ta đụng trúng hay không.

Vương Văn Đạt lại không nói gì, anh chỉ nhìn xung quanh, dường như muốn tìm lí do tại sao đáng lẽ cái vali phải rơi thẳng vào đầu mình lại “trôi” đến bả vai.

Cái này không có quan hệ gì với mình..... Phan Mẫn nhỏ giọng lầu bầu trong lòng. Nhưng bản thân cô thế nào cô tự biết, từ ngày cô xem chương trình ảo thuật đó đến nay, sau nhiều lần thí nghiệm cô cũng biết mình không giống với người bình thường khác .

Có lẽ trước kia cô vẫn như thế, chỉ là cô không phát hiện được ra mà thôi; có lẽ một số người trên thế giới này đều như thế, chẳng qua bọn họ giấu diếm, không cho người khác biết.

Mình không phải độc nhất vô nhị, mình không muốn thành người lập dị..... Cô tự đem mình thu lại, tránh né những thứ linh tinh rơi rớt trong cabin.

Dần dần, mí mắt của Phan Mẫn lại lần nữa dính lại với nhau.

Thời gian trôi đi giữa những bất an lo lắng của hành khách, dòng khí lưu chuyển đó mãi không hết.

Khi Phan Mẫn mở mắt, phát hiện trời đã sáng rồi, bên ngoài cửa sổ máy bay là sương mù trắng xóa.

Máy bay bay rất vững vàng. Hành khách đang im lặng ngủ, trong cabin yên lặng đến mức kim rơi cũng có thể nghe được.

Dường như cơn ác mộng đêm qua đã chấm dứt, chuyện xảy ra chẳng qua là chỉ gặp phải dòng khí lưu chuyển mà thôi, bay qua nó sẽ không sao, sẽ không có tổn hại gì hết.

Nhưng Phan Mẫn nhìn đi nhìn lại mấy lần, cô vẫn cảm phát hiện ra có gì đó bất thường, tiếp viên đi lại trong cabin sắc mặt rất khó coi, dường như bộ dáng bọn họ đang muốn giấu diếm chuyện gì đó.

Khi nào thì ?..... Phan Mẫn nhìn đồng hồ, phát từ lúc mình tỉnh lại cho đến lần này còn chưa tới một giờ đồng hồ.

Lần hành trình này phải bay qua một nửa bán cầu, nhưng cũng sẽ không đến được đại dương nhanh như thế . Nghi ngờ của Phan Mẫn càng ngày càng rõ ràng, sự bất an trong tim cô trước lúc ngủ đến giờ vẫn không suy giảm, bởi vì quá khẩn trương cho nên khi tỉnh lại cô không hề chú ý tới.

Bên ngoài sương mù dày đặc màu trắng ngà giống như màu của sữa.

Phan Mẫn hà hơi lên cánh cửa sổ, rồi dùng ống tay áo lau lên đó.

Giữa màn sương trắng này hình như có gì đó? Cô dựa lên cửa sổ, đôi mắt mở to như muốn nhìn thật rõ hoàn cảnh bên ngoài.

Một trận gió mạnh thổi qua, máy bay cũng không có bị rung chuyển, nhưng làm cho sương mù xung quanh trôi đi không ít.

Phan Mẫn hít một hơi, hình như cô đã nhìn thấy cái gì đó bên ngoài.

Cô thấy khoảng cách rất gần chiếc máy bay, có một bóng chim khổng lồ.

Đôi cánh thật lớn vỗ trong không trung, khi cao khi thấp, cho dù cách một tầng cửa sổ, Phan Mẫn cũng có thể tưởng tượng ra được tiếng gió bên ngoài kia.

“Đó là cái gì thế!” Bên kia, một cái hành khách hô lên nhỏ nhỏ.

Phan Mẫn quay đầu nhìn lại, thấy vị khách kia chỉ vào bên cửa sổ, bên đó , sương mù đã bị thổi tan đi.

Một số vị khách đã tỉnh lâm vào tình trạng hoảng hốt. Phan Mẫn cuối cùng cũng biết vì sao tiếp viên lại khủng hoảng như vậy .

Các tấm chắn cửa sổ đều bị chác hành khách mở lên. Bên ngoài có hơn mười con chim khổng lồ đang bay vờn quanh máy bay của bọn họ.

Trên lưng chúng là một bộ yên cương chắc chắn.

Ở phía trên, hoặc đứng hoặc ngồi một người đàn ông dị tộc, Áo cao cổ che mắt nửa gương mặt của bọn họ, áo choàng màu đen tung bay phía sau lưng. Trong tay bọn họ cầm loại vũ khí mà Phan Mẫn chưa bao giờ nhìn thấy, tư thế bọn họ bây giờ giống như đang áp giải tù binh.

Không biết khoảng cách giữa mặt đất và không trung là bao nhiêu, nhưng trông đám người dị tộc đó lại không hề hoang mang chút nào.

Loài chim này được đeo mặt nạ, không thể nhìn ra được nó thuộc giống loài nào, nhưng trên trái đất tuyệt đối không có loại chim nào to đến thế, một số loài chim lớn nhất cũng chỉ bằng một sải cánh của nó mà thôi -- bọn họ giống như đang cười trên Boeing 747 vậy .

Bạn đang đọc truyện *Thành Phố Của Mặt Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chương 03: Không có đường về

Cả cabin xôn xao lên, xuất phát từ tâm lý tò mò, các hành khách nhao nhao cầm máy ảnh, hết quay lại chụp cảnh tượng bên ngoài.

Phan Mẫn nhìn cảnh này, trong đầu cô lại có ý nghĩ, liệu bây giờ bọn họ còn đang ở trái đất hay không?

Bỗng trong loa truyền đến tiếng động, sau đó là tiếng nói của cơ trưởng.

“Các vị hành khách, tôi là cơ trưởng, xin các bạn hãy bình tĩnh và lắng nghe lời giải thích sau đây của tôi, tôi sẽ giải thích với các bạn chuyện gì đang xảy ra.”

Phan Mẫn đột nhiên phát hiện, không biết từ khi nào thì các nữ tiếp viên hàng không đã biến mất trong cabin hành khách, chắc là khoảng thời gian ồn ào khi ai cũng tò mò nhìn ra ngoài.

Một số hành khách đã ý thức tình hình trước mắt đã vượt xa khỏi phạm vi lý giải của bản thân, mà hình như cơ trưởng đã biết một số chuyện, vì thế im lặng chờ đợi sự giải thích của cơ trưởng.

“Tôi tin rằng chắc hẳn là các bạn đã được nghe được biết, được đọc về vùng tam giác nổi tiếng Bermuda rồi đúng không, máy bay của chúng ta một giờ trước đã bay qua vùng tam giác quỷ hành của Bermuda.....” Lúc này cơ trưởng tạm dừng một chút, sau đó nhỏ giọng hỏi người bên cạnh, “Này tôi giải thích như vậy, đám con người này có hiểu được hay không?”

Bên cạnh vang lên tiếng thì thầm thấp giọng trả lời: “Không cần phải đem cái tính hài hước vô dụng của anh vào công việc đâu hiểu không, tóm tắt lại, tóm tắt lại hết cho tôi!”

Lúc này, cùng với âm thanh thì thầm kia thì các hành khách trong cabin đều ồ lên kinh ngạc, nếu không phải là Phan Mẫn toàn tâm toàn ý chú ý vào loa phát thanh, hơn nữa cô còn lờ lỉ cả tai nghe điện thoại ra cắm vào bật to volume lên, thì chắc chắn rằng cô cũng không chú ý đến được đoạn thì thầm sau đó.

“Này đám con người kia”..... Cơ trưởng nói chuyện có vẻ không được tự nhiên lắm, giống như anh ta không phải là con người vậy.

Bermuda! Đường bay của bọn họ có bay qua tam giác quỷ quái này sao?

Hành khách reo hò ầm ỹ: “Tiếp viên hàng không đâu? Máy người ra giải thích cho chúng tôi đi chứ, giải thích cho chúng tôi biết chuyện này là thế nào chứ!”

Nhưng mà phía sau, cabin của tiếp viên hàng không chả còn một ai, bọn họ đã trốn về khoang dành riêng cho bọn họ phía bên trên máy bay rồi.

Có người rõ ràng đã cởi bỏ dây an toàn, chạy lên phía trước đến buồng điều khiển. Máy bay đột nhiên một xóc lên một cái, người này chật vật ngã trên nền cabin, trong phút chốc lại tràn ngập những tiếng hét chói tai.

“Khụ khụ.....” Loa lại tiếp tục phát ra tiếng nói, “Như vậy tôi đây sẽ tóm tắt lại mọi chuyện vậy. Các vị, chúng tôi là người của hành tinh Kent cách trái đất 40 triệu năm ánh sáng, bắt đầu từ hôm nay trở đi, hoan nghênh các bạn gia nhập vào thành phố thực dân của chúng tôi!”

Chuyện này có lẽ là một trò đùa dai của cơ trưởng thôi phải không, vị cơ trưởng này thích trêu đùa hành khách vậy sao, hay tất cả phi hành đoàn đều lấy hành khách trên máy bay hôm nay làm thử nghiệm cá tháng tư chẳng.

Nhưng càng lúc càng có nhiều dấu hiệu chứng minh cho Phan Mẫn rằng, đây chính là sự thật.

Sương mù bên ngoài máy bay nhanh chóng tan hết, giống như máy bay đã lướt qua một bức tường bảo vệ, một nơi không thuộc phạm vi hiểu biết của loài người hiện ra trong tầm mắt của Phan Mẫn.

..... Chẳng lẽ đây chính là nơi mà bọn họ vừa thông báo “Thành phố thực dân” à!

Mênh mông, rộng lớn, cũng không đủ để hình dung khu vực này, nơi này giống như kỷ xảo trong phim khoa học viễn tưởng ấy, có thể đem những thứ hữu hạn trở thành vô hạn.

Bầu trời trong xanh hòa lẫn ánh nắng vàng, không có một gợn mây. Máy bay bay rất thấp, sông núi trắng xóa bên dưới nhìn rất rõ ràng, Phan Mẫn hoài nghi, Trên trái đất này thực sự còn nơi như vậy à?

Chắc là cô mắc chứng hoang tưởng mất rồi, bây giờ có lẽ cô đang ở trong thế giới hoang tưởng đi.

Máy bay rất nhanh lướt qua dãy núi màu trắng, trong lúc đó, dưới mặt đất mấy ngàn thước, bọn họ nhìn thấy thảo nguyên xanh ngát bên dưới. Ở độ cao này, còn có thể nhìn rõ được sự chênh lệch địa hình, làm cho nơi đây có vẻ đẹp khác biệt.

Trong khoang điều khiển.

“Cơ trưởng” Lăng Mục Ninh vừa còn sấm vai nghiêm túc đạo mạo, bây giờ lại nhàm chán đùa mái tóc quăn của mình, hưng trí dạt dào thờ dài :“Com của loài người khó nuốt thật, nhưng vì tích điểm nên lần này không thể không đi ra ngoài.”

Lăng Mục Ninh vốn là bộ đội thuộc bộ phận ngoại giao, những nhiệm vụ kiểu này thường không cần phải anh ra mặt, nhưng là dù sao cũng đã hơn chục năm không ra ngoài thay đổi không khí, Lăng Mục Ninh đối với chức vụ nhàn nhã của mình buông câu oán hận.

Sĩ quan phụ tá phụ trách nhiệm vụ hộ tống Lăng Mục Ninh chán ngán lác đầu nhìn vị cấp trên đang ngồi trên ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, một giờ trước, hai người cùng nhau hoàn thành nhiệm vụ kết nối không gian, đối tượng chính là chiếc máy bay này và hơn 400 con người trên đó, Lăng Mục Ninh là tên dư thừa sức lực căn bản là không biết mệt là gì, nhưng mà cậu thực sự rất mệt đó

.

Mà ở phía sau của bọn họ, chính là cơ trưởng và phó cơ trưởng chân chính đang thu vào một góc lạnh run, bọn họ chính mắt nhìn thấy năng lực khác người của hai người kia, loại cảm giác hốt hoảng này cho đến tận bây giờ vẫn chưa tiêu tán hết.

Các vị hành khách trong cabin có thể nghĩ rằng đây là một trò đùa dai , nhưng những chuyện kể tiếp xảy ra làm cho bọn họ không còn lời nào để nói nữa.

Trái phải hai bên máy bay là hai con chim thật lớn, trong ánh mắt kinh ngạc của các hành khách, móng vuốt to như xúc tu của bạch tuộc cắm vào cánh cửa máy bay. Chiếc máy bay dừng lại, không còn hoạt động nữa. Nhưng chiếc máy bay không có rơi xuống, mà là bị hai con chim giữ lấy, dần hạ xuống mảnh đất trống bên dưới.

Có người lại có ý định liên lạc với người thân, bọn họ lo lắng bật điện thoại di động, nhanh chóng bấm tin nhắn, nhưng mắt kẻ là loại điện thoại di động nào, đời cũ nệm hay là đời mới nhất cũng không bắt được tín hiệu, giống như bọn họ đã đi ra ngoài thế giới mà bọn họ vẫn sinh sống.

Phía trước Phan Mẫn có một vài bạn học hoảng hốt đến sắp phát điên lên rồi, trong miệng bọn họ thì thảo “mẹ ời” Hoặc là “Trời ạ, làm ơn cho con được về nhà đi!”

Phan Mẫn cái gì cũng không nói, không phải là cô giả vờ trấn định, cô thì ở nơi đâu cũng được, bây giờ cô làm gì còn nhà còn gia đình nữa.

Nhưng cô có một nơi cô vĩnh viễn gọi nó là quê hương, nơi có là nơi yên nghỉ của ba mẹ cô, một loại bệnh không biết tên đã cướp mất sinh mệnh của họ.

*****

Thảo nguyên rộng lớn, những dãy núi trắng xóa trùng điệp vây quanh .

Bầu trời trong xanh , không có một gợn mây, nhưng trên núi phía xa kia, là sương mù trắng xóa như sữa.

Hình như nơi này vẫn ở trên trái đất, bị người ngoài hành tinh chiếm lấy rồi mở một không gian tại đây.

Ở trên sườn núi xanh mướt một màu, lại có một cái sân bay bê tông màu xám thô kệch, nó ở nơi đó giống như một cái vẩy nến xấu xí vậy, bên cạnh nó là một tòa nhà be bé trong khung cảnh xanh tươi thế này trông nó thật chướng mắt .

Hai con chim khổng lồ bắt lấy máy bay, thông thả đem máy bay hạ xuống nền bê tông, sau đó vỗ cánh mạnh mẽ, nhảy lên phía không trung tầm mười thước, nhẹ nhàng đậu ở hai bên của sân bay.

Loa lại tiếp tục vang lên tiếng nói,“Xin mời các vị hành khách lần lượt rời khỏi máy bay.”

Hoàn cảnh lạ lẫm này đánh vào phòng tuyến tâm lý cuối cùng của hành khách, bắt đầu người ôm chặt ghế ngồi không chịu đi.

Càng ngày càng có nhiều người ra khỏi máy bay theo lệnh, ai cũng không thể cam đoan được rằng ở lại trong khoang máy bay chính là an toàn .

Hơn mười con chim khổng lồ vây quanh bọn họ thành một vòng tròn kín kẽ, nhưng thái độ của chúng nó rất thoải mái, cũng không uy hiếp những con người mới đến nay. Mặc dù nhìn bọn chúng vẫn còn mang theo chút kiêu ngạo, ánh mắt nhìn về phía bọn họ như muốn nói:“Đám nóc người các người ngày hôm nay, phải ngoan ngoãn nghe lời đó .”

Các kỵ sĩ nhẹ nhàng nhảy từ trên lưng những con chim xuống, thân thủ nhanh nhẹn khác hẳn so với những người bình thường .

Khi Vương Văn Đạt đứng dậy, anh quay lại nhìn xung quanh một lượt.

Phan Mẫn đã tháo dây an toàn ra, đang ở chỗ để hành lý lấy ra vali tùy thân của mình. Cô bỗng cảm nhận được có ánh mắt nhìn mình, Phan Mẫn ngẩng đầu nhìn lại, cách đám người, dường như cô cảm nhận được ánh mắt đầy vẻ xin lỗi của Vương Văn Đạt.

Phi hành gia đầu tiên bước chân ra bên ngoài vũ trụ đã từng nói:“Đây là một bước nhỏ của tôi, nhưng là một bước lớn của nhân loại.”

Chuyến bay vào thế giới xa lạ này, đối với con người mà nói có lẽ là điều không đáng kể , nhưng đối với Phan Mẫn mà nói có lẽ lại là một bước ngoặt

lớn.

Cánh cửa máy bay mở ra trong chớp mắt, đầu óc của Phan Mẫn dường như muốn nổ tung, không khí vốn nhẹ nhàng thoải mái lại giống như đang thiêu đốt, đủ loại chấn động kỳ lạ ở trong đầu cô hình thành vô số âm thanh .

Sao lại thế này? Đã xảy ra chuyện gì? Cô cố gắng nhìn xung quanh, nhìn xem những người khác có chịu sự đau khổ như cô hay không.

Nhưng mà Phan Mẫn lại thất vọng rồi, có rất nhiều người thống khổ, nhưng bọn họ chỉ khóc lóc đau khổ đòi về nhà, không có một ai lại bị thống khổ về mặt thể xác như cô bây giờ.

Tại sao lại không giống nhau? Tại sao lại chỉ có mình cô có cảm giác khác biệt với bọn họ?

Nhấn nhện sự ù tai và chấn động não mãnh liệt, Phan Mẫn lắc đầu bước đi. Vương Văn Đạt lập tức đi đến bên cạnh đỡ cô, “Em không thoải mái à? Em bị say máy bay sao?” sau đó vì nhiệt độ cơ thể lạnh lẽo của cô làm cho hoảng sợ, “Sau em lại lạnh như vậy!” Theo thói quen anh đưa tay sờ vào mạch của cô,

Phan Mẫn theo bản năng lắc đầu bỏ tay Vương Văn Đạt ra. Nhưng động tác này bây giờ được coi như là đến cực hạn của cơ thể cô, cả cơ thể cô lão đảo muốn đổ gục xuống .

Vương Văn Đạt lo lắng giúp đỡ cô.

Anh cần cần môi, cuối cùng vẫn là hạ quyết định quyết tâm nói: “Anh xin lỗi. Anh không ngờ lại để em cuốn vào chuyện như thế này.”

“Sao anh lại nói như vậy?”

Vương Văn Đạt xấu hổ cười cười: “Nếu không phải là tại anh nói với các giáo sư là cho em đi làm trợ lý của anh..... Có lẽ em sẽ không.....”

Phan Mẫn sừng sốt một chút, cuối cùng cô cũng đã hiểu vì sao mà cô lại có tên trong danh sách đi khám bệnh lần này rồi. Cô không biết mình nên trả lời với câu xin lỗi của Vương Văn Đạt thế nào, thì ra là như vậy, cô cứ vậy mà chiếm lấy một chỗ đi lần này, hay cô nên cảm thấy vì anh làm cho mình đạt được danh ngạch rồi gặp nạn rồi trách cứ anh?

Có lẽ cô nên dừng cảm một chút , lên văn phòng giáo sư nói rằng cô không muốn đi thực nghiệm lần này, hoặc là lúc trước cô không nên đệ đơn xin đi như vậy.

Bây giờ dù nói như thế nào đi nữa, cô đã quá hiểu cái tính cách yếu đuối của cô là thế nào rồi mà.

Cuối cùng cô vẫn chọn nói: “Không sao đâu anh.” Cuối cùng là phúc hay họa, ai có thể nói trước được?

Hành lý được chuyển xuống dưới, theo con đường khác, đồn lại một đồng lớn.

Một người ngoài hành tinh cười ngửa đi đến, dùng tiếng Trung và Anh giải thích cho tất cả mọi người, tự mình đi lấy hành lý, cuối cùng chỉ cần chờ đợi thủ lĩnh của bọn họ đến nhận là xong.

“Thủ lĩnh nhận người? Liệu chúng ta có được ở cùng một chỗ hay không.....” Vương Văn Đạt tự nhủ nói, Phan Mẫn bởi vì đang đau đầu, nên không có nghe rõ được anh nói gì.

Có người khóc sụt sùi, có người lo âu bất an, có người đang tự lẩm bầm, hành khách được chia làm 30 người một tổ, xếp thành mười hàng đi theo sau nhóm kỹ sĩ, đi vào trong căn nhà nhỏ đi qua một cánh cửa điện tử.

Mỗi người đi qua, trên cửa an ninh sẽ phát ra ánh sáng không giống nhau.

Đại đa số người là màu vàng hoặc là màu lục , bọn họ được đưa đến nơi không giống nhau chờ đợi.

Đến lượt của Vương Văn Đạt, tình trạng của Phan Mẫn đã tốt hơn nhiều, đại khái là đã thích ứng được với hoàn cảnh hỗn loạn nơi đây, ù tai và đau đầu đã giảm xuống nhiều.

Màu của Vương Văn Đạt là màu cam, ít gặp hơn, bị nhóm kỹ sĩ đưa sang một chỗ khác.

Còn có loại đèn báo màu khác nữa sao, hình như đây là cửa kiểm tra an ninh, hay là chọn người theo sức lực của họ? Phan Mẫn do dự một chút, cô vô cùng lo lắng, cầu nguyện rằng cô không quá khác biệt so với những người khác, hít một hơi thật sâu.

Một tiếng “Tít” nhỏ nhỏ vang lên.

Phan Mẫn quay đầu nhìn lại, nhìn thấy ngọn đèn màu xanh đang chột tắt. Cô thở dài nhẹ nhõm một hơi, mình cũng giống như những người khác , không có gì không khác thường.

Bạn đang đọc truyện *Thành Phố Của Mặt Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5: Thủ lĩnh Edge

Trong khoang điều khiển.

Lăng Mục Ninh không thoải mái sờ sờ sau lưng của mình.

Sĩ Khanh người hợp tác đi cùng anh ta hỏi:“Làm sao thế? Mau đi ra ngoài đi.”

“Quần áo của con người mặc vào thật khó chịu.”

“Chắc là do đằng sau lưng bị che kín ấy mà, làm xong công việc rồi, trở lại doanh trại thay là được mà.”

“Nhưng tôi vẫn còn muốn ở lại đây nhắm nháp ‘huơng vị’ một chút nữa!”

Khóe miệng Sĩ Khanh co rút.

“Vậy ngài cứ từ từ mà thưởng thức, tôi còn rất nhiều việc cần phải ghi lại, hơn nữa các khu rất nhanh sẽ tới đây nhận người.”

“Cứ theo lệ thường mà làm là được, hy vọng lần này bọn họ có thể nhanh chóng hoàn thành, cho người theo chân mấy người đó giải thích tình huống rồi mới được đem con người đi. Nếu không lại phát sinh ra chuyện nan giải như lần trước..... Ôi chao, sao cậu lại cứ thế mà đi hà !”

Lời đề xuất của Lăng Mục Ninh đã muộn rồi.

Trên sân bay,hàng trăm con người đang ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, chỉ thấy một một vật thể hình tam giác đen xì đang bay tới chỗ họ.

Cuối cùng, vật thể đó dừng lại trên đầu của bọn họ, không phát ra bất kỳ tiếng động. Nó ở trên đầu bọn họ một thời gian khá lâu không hề nhúc nhích, giống như là những người trong đó đang tiến hành chọn người.

Nhóm con người không khỏi nghi hoặc, cái này cuối cùng là máy móc hay là sinh vật? Nếu là máy móc, bọn họ đã đưa những thứ gì đến thế giới này vậy, vì sao một nơi nhìn như kỷ nguyên sinh lại có được những máy móc tân tiến đến thế. Nếu là sinh vật,thì những nghi ngờ về nơi này không bao giờ hết, nhưng loài vật mang hình dáng kỳ lạ như vậy làm sao có thể sinh trưởng và phát triển tại đây.

Sau đó bọn họ cũng chả còn thời gian mà nghĩ đến chuyện này nữa đâu, bọn họ muốn biết rõ cũng chả có cách nào mà biết được.

Khoảng tầm mười phút trôi qua, vật thể đó mở ra một cánh cửa tròn, bên trong cánh cửa là ánh sáng xanh lóng lánh. Sau đó cột sáng đó chiếu lên vài người, cùng lúc đó chỗ những người đó đứng biến mất trống rỗng, giống như họ đã hoàn toàn bốc hơi đi vậy!

Đám người lâm vào tình trạng hỗn loạn, khủng hoảng.

“A -- a -- a -- ăn thịt người !”

“Mẹ ơi cứu con, tôi không muốn, không muốn!”

“Mẹ nó ... Đây là thế giới phép thuật hay là thế giới viễn tưởng thế!”

“Ông trời hãy tha thứ cho những hành vi phạm tội của con.....”

Vương Văn Đạt nắm chặt tay Phan Mẫn tránh ánh sáng của vật thể bay đó leo lên cầu thang của máy bay, sau sau đó mạnh mẽ kéo Phan Mẫn vào trong máy bay, nhưng cột sáng đó vẫn chiếu xuyên qua thân máy bay, chiếu lên người của anh, Phan Mẫn trơ mắt thấy Vương Văn Đạt biến mất trước mặt cô.

Lăng Mục Ninh vừa từ trong khoang máy bay đi ra , thì gặp được đột đột kích thứ ba, bước chân của anh dừng lại ở trên bậc thang, khóe miệng không tự chủ được mà co rút lại.....

“Này sao mỗi lần đi đón con người mới, thì đều gặp được cảnh tượng náo nhiệt như vậy chứ .” Anh nói với người trợ lý phía sau,“Cảnh cáo bọn họ một tiếng, không cần thô bạo như vậy, làm cho nhóm người này sợ hãi không tốt đâu .”

Nhưng mà phía sau đã không có một bóng người, người trợ lý đã đứng bên dưới chờ anh ta từ bao giờ rồi.

Lăng Mục Ninh thở dài,“Tôi đã nói bảo rồi mà hợp tác cái gì chứ... chán muốn chết , khó được có dịp gặp được loại máy bay công suất nhỏ này của loài người, vậy mà lại không được thử.”

Nhưng không thể trách đám đồng loại như hổ đói sói khát kia của anh được, đã hơn hai mươi năm chờ đợi rồi, bọn họ nghe được thông tin phong phanh

“hàng đến”, tuyệt đối sẽ không chịu ngồi yên đâu.

Anh nâng tay kéo tay áo, trên cổ tay đeo một loại đồng hồ giống như máy tính laser, một hàng chữ hiện lên, biểu hiện con người nào được gia tộc nào đưa đi rồi, cùng với màu sắc được đánh dấu của bọn họ.

“Người đột này tương đối bình thường, chỉ có hai người màu cam. Nhưng cũng tốt, màu vàng và màu xanh tuy là bình thường, như vậy sẽ không gây chuyện.”

Thì ra cái cánh cửa bọn họ vừa đi qua là cửa kiểm tra, cũng được coi là cửa đăng kí và phân loại sức mạnh của bọn họ, khi đèn sáng lên, những thông tin con người sẽ được đưa vào máy tính trung ương, được người của bọn họ điều tra.

Các khu buôn bán và các phân khu quân sự rất cần con người vào tiến hành phục vụ, từ mấy trăm năm trước đã bắt đầu đón nhận con người tới đây sinh sống, ước chừng có gần mười triệu cư dân. Nhưng theo định kỳ bọn họ vẫn cần phải nhập thêm một số người có chuyên ngành xã hội và những kỹ thuật viên tiên tiến, đón nhận thêm người mới chính là cách nhanh nhất.

Lần đón nhận này, phần lớn là các y bác sĩ trẻ tuổi, sở dĩ cần đến bọn họ, chính là lo lắng với thân thể những con người đang sinh sống tại nơi này thể chất quá yếu không thể tiếp nhận được cách chữa trị tiên tiến của bọn họ, chỉ có thể dựa cách điều trị lạc hậu của nhân loại, máu me, các phương pháp chữa bệnh, trị bệnh vô cùng chậm chạp.

Hiển nhiên là các khu buôn bán hay khu quân sự đều thiếu những nhân tài chữa bệnh này, trong khoảng thời gian liên tục có thêm mấy cái đĩa bay tới, cũng không nói thêm lời nào trực tiếp mở cửa, dùng ánh sáng đón người rồi bỏ đi.....

Người trên sân bay liên tục giảm bớt, bọn họ không hề biết vận mệnh của mình như thế nào, lo sợ, nghi hoặc chạy trốn cột ánh sáng giết người này, vô luận tránh góc nào cũng chạy không thoát khỏi vận mệnh.

Trên sân dần vắng bóng người, chỉ còn hành lý rơi rụng đầy đất, nơi này trông như vừa có cơn lũ quét qua.

Phan Mẫn đi ra khỏi máy bay, đi đến giữa sân, ngay hôm nay đã xảy ra không biết bao nhiêu chuyện cô không còn thời gian để hiểu cảnh ngộ của mình nữa. cô nhìn đồng hồ điện trước mắt này, ngồi xồm xuống.

Sân bay không một bóng người, cuối cùng vẫn là chỉ còn một mình cô.

Chắc là còn một vài người khác chứ, không biết họ đang trốn ở chỗ nào rồi, chỉ có cô chịu chấp nhận số phận, buông tha tất cả, sự nản lòng hiện rõ lên trên gương mặt của cô.

Đám người dị tộc tò mò nhìn hành động của cô.

Những sinh vật to lớn xung quanh cũng không để ý cô, giáo sư và các bạn học của cô bây giờ thế nào rồi còn sống hay đã chết, có lẽ là giống như trong phim viễn tưởng, cơ thể bị hút vào trong đĩa bay, rồi bị những người trong đó bắt giữ.

Cảm giác được có người đang đến bên cạnh mình, Phan Mẫn kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào ánh mắt của Lăng Mục Ninh.

Ánh mắt mờ mịt ngơ ngác như vậy, giống như con chó nhỏ mà Lăng Mục Ninh nuôi ở doanh trại, bộ dáng của nó khi chờ chủ về là như thế này. Anh nhìn không được mà vươn tay muốn xoa đầu của cô, nhẹ nhàng hỏi:“Sợ hãi à, cô có khỏe không?”

Phan Mẫn rốt cục bị động tác này làm cho hoảng sợ, ý chí luôn muốn sống là bản năng của con người, khi đầu óc cô còn chưa kịp ý thức được thì thân thể cô đã phản kích lại rồi. Lăng Mục Ninh đột nhiên cảm thấy đầu “ong ong” một tiếng, dừng động tác lại.

Anh không tin nhìn vào tay của mình, không có dấu hiệu bị tổn thương, nhìn sinh vật nhỏ bé yếu ớt ở trước mặt mình đây, cũng không có gì có dấu hiệu nguy hại, đồng hồ trên cổ tay anh có báo lại, số tư liệu của cô là được đánh dấu màu xanh, hoàn toàn vô hại, lực sinh mệnh là cấp G, là cấp bậc yếu ớt không có tính uy hiếp.

Chẳng lẽ vừa rồi anh bị ảo giác sao, hay do vừa bay qua không gian cho nên đầu vẫn còn bị chấn động?

Kỳ thật ngay cả bản thân Phan Mẫn cũng không chú ý tới điều này, đây không phải là cô cố tình công kích, mà là do dao động cảm xúc tạo nên.

Lăng Mục Ninh mặc đồng phục cơ trưởng màu tím, đáng vẻ anh tuấn, nhưng thân hình và màu mắt của anh khác xa với con người bình thường.

Một lát sau, Phan Mẫn đột nhiên nói:“Các người sử dụng ngôn ngữ giống với chúng tôi sao.”

“Đúng vậy.” Lăng Mục Ninh đem trong lòng nghi hoặc tạm thời áp chế xuống, suy nghĩ cách giải quyết với cô,“Tuy rằng phương thức nghênh đón hơi dọa người một chút, nhưng cô có thể yên tâm, chúng tôi không có ác ý.”

Khi anh ta nói xong những lời này, con chim lớn bên cạnh đột nhiên ngẩng mặt lên trời hất xì một cái, tiếng vang to đến mức làm cho Phan Mẫn sợ run lên, theo ngay phía sau đó chính là mưa nước miêng bay tới, màu sắc xanh xanh dính dính trên người Phan Mẫn từng mảnh từng mảnh.

Vì thế Phan Mẫn im lặng ..... Lăng Mục Ninh biết chỉ số sinh mệnh của cô rất thấp, yếu ớt vô hại, hai tay lại nắm lại run rẩy như đang sờ rét.

“Này này, cô không phải đang sợ đấy chứ?”

Lập trời ,xin cô đẩy sinh vật nhỏ yếu này đừng vì chuyện này mà ngòm nhé, lần nhiệm vụ này của bọn họ được đề ra là không được để cho bất kỳ ai bị chết cả , bất kể người bị chết là đồng tộc hay con người, người phụ trách và những người có liên quan đều phải chịu trách nhiệm.

Phan Mẫn có một căn bệnh thích sự sạch sẽ “nho nhỏ”, sớ dĩ nói là “nho nhỏ ”, là vì cô chưa tắm 3 lần 1 ngày, bị người khác chạm vào người là phải đi tắm ngay lập tức. Mức độ sạch sẽ của cô chỉ là nước bọt mà thôi -- thí dụ như ngày bé, mẹ cô ném thử qua chiếc thìa súp xem còn nóng hay không, tiểu Phan Mẫn đã bày ra vẻ mặt kiên cường bất khuất không chịu há miệng, bất luận ba mẹ cô có dụ dỗ thế nào cũng không được. Sau khi đọc hiểu về các loại bệnh có thể lây lan qua đường nước bọt, cô lại càng có tật giặt mình,nếu bên cạnh cô có người hắt xì, cô sẽ nín thở, quay đầu bước đi, cách xa chỗ đó tầm trăm bước chân.

Từ nhỏ đến lớn, lần đầu tiên Phan Mẫn bị nhiều nước miếng văng trúng người như vậy.

Nhịn không được , thật sự là cô nhịn không được , không thể nhẫn nhịn được nữa, thà để cô chết luôn đi còn hơn!

Đột nhiên một trận gió lạnh thổi tới, Phan Mẫn liền run lên.

Nhóm kỵ sĩ đang cười ngửa như biết được điều gì, tất cả nhảy hết xuống đất, cung kính đứng xếp thành hàng trên mặt đất chờ.

Hon mười con chim lớn lùi lại mấy bước, kính sợ hai chân quỳ xuống, hai cánh khẽ phủ hết lên đầu.

Sau đó nghe được trên bầu trời truyền đến một cái âm thanh không biết nên miêu tả thế nào.

“Tôi đến lấy người.” Giọng nói rất dịu dàng, đồng thời cũng đậm đặc lạnh lẽo.

Cô chỉ thấy trên bầu trời thoáng đặng có một người đứng đó, ánh sáng chiếu vào, đại khái có thể thấy rõ hình dáng của người đó.

Mái tóc đen bị gió thổi tung lên, anh lặng lẽ quan sát con người còn lại trên mặt đất, hai mắt dùng miếng vải che lại, nhưng lại khiến cho người ta cảm nhận được ánh nhìn như xuyên thấu của anh.

“Thủ lĩnh tầng thứ chín..... Edge.....” Lăng Mục Ninh thấp giọng .

Bạn đang đọc truyện *Thành Phố Của Mặt Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Thế giới khác trên Trái Đất

Một loại hơi thở làm cho người bình thường như cô có thể bình tĩnh, Phan Mẫn chậm rãi bình tĩnh lại, đương nhiên dịch nhầy nhớt trên người vẫn khiến cô phát điên, gió thổi tới càng làm cho cô cảm nhận được sự nhầy nhớt dễ dàng hơn.

Tầng thứ chín, liệu có phải là một tòa nhà có chín tầng không, về phần thủ lĩnh, chắc là anh ta là một người quản lý của tầng đó nhĩ. Phan Mẫn suy nghĩ như vậy. Nhưng Phan Mẫn không nghĩ tới tkhì cô bước chân vào đây, dọc theo đường đi nhìn xung quanh toàn là núi non thảo nguyên bao quanh, không khí trong lành, làm quái gì có tòa nhà nào.

Người đàn ông được gọi là thủ lĩnh tầng thứ 9 kia, có một đôi chân dài, sống lưng thon gầy tinh tế, tỉ lệ thân thể khác biệt hoàn toàn so với đàn ông Trái Đất, tỉ lệ hoàn mỹ có thể khiến cho người ta bóp tay thở dài , người Trái Đất chắc chắn không có một ai có được thân hình hoàn mỹ như anh ta.

Mái tóc đen dài xõa tung,tinh tế mềm mại, bị gió thổi tung bay, bởi vì ánh sáng chiếu vào, mái tóc của anh ta ánh lên chút nắng vàng. Cùng với chiếc áo khoác rám màu nắng anh ta đang mặc vừa khéo trùng hợp kỳ lạ.

Edge nhìn quét qua một lần, rõ ràng ánh mắt anh ta đã bị che kín , nhưng vẫn làm cho Phan Mẫn có cảm giác bị xuyên thấu. Có lúc anh ta bất động vài giây, chắc là vài giây suy ngẫm.

Anh ta bị mù à? Phan Mẫn nghĩ nghĩ.

Phía sau bay đến hai chiếc đĩa bay khác, bởi vì phát hiện ra Edge đang đứng, đã dừng lại từ phía xa, đứng im giữa không trung dường như kính sợ phát ra ánh sáng huỳnh quang xanh nhạt.

“Ngài Edge?” Lăng Mục Ninh nhắc nhở nói.

“Không phải hội nghị lần này báo cáo là có hơn 400 con người ư?” Anh ta phục hồi lại tinh thần hỏi.

“Đúng vậy, nhưng mà xin ngài hiểu cho những chỗ khác cũng rất cần người, cho nên trước khi những người này tới đây đã trình báo cáo lên hội nghị để

xét duyệt số lượng trước rồi ạ.”

“Nhận người còn cần phải phê duyệt nữa à?”

“Đương nhiên..... Là cần chứ ạ.”

“À... ta quên.”

“..... điều này có thể hiểu mà, đây không phải lỗi của ngài.”

Edge cúi đầu khá thất vọng, tỏ vẻ không vừa ý cho lắm,“..... Vậy chọn luôn “thứ” dưới này đi.”

A?

Cái gì mà “thứ” phía dưới, không tới phiên Phan Mẫn phát biểu ý kiến, Lăng Mục Ninh cung kính trả lời,“Nhưng người này trông có vẻ không quá khỏe mạnh, chỉ sợ khó có thể đảm nhiệm được công việc mà ngài an bài.”

“Nhưng còn hơn mấy “thứ” trốn ở góc xa kia , nhìn vừa già lại xấu, hơn nữa tính cách không tốt lắm, rất phiền toái ..... Sớm biết là phải cần được phê duyệt thì tôi đã tự phê duyệt cho mình rồi, bây giờ tôi chọn luôn một người không vấn đề gì chứ?”

“..... Ở tầng thứ chín, ngài chính là luật pháp,thưa đại nhân.”

“Ừm, tốt lắm, vậy tôi chọn “thứ” này.”

Nói xong, anh ta vươn tay chỉ Phan Mẫn.

Phan Mẫn đột nhiên cảm thấy gió nổi lên bốn phía, thân thể không tự chủ được mà bay lên trên, cảm giác giống như bị rơi xuống nước biển, cho dù cô cố gắng muốn lặn xuống, nhưng lại bị nước biển làm nổi lên. Cô cố gắng giãy dụa đưa tay tóm bất kỳ vật gì đó xung quanh mình, mặc kệ là hành lí của ai cũng được, cô cảm thấy tiếc rằng tại sao cô không đứng cạnh cái máy bay cơ chứ, hai tay hai chân cố gắng tìm chỗ để bám trụ, nhưng những cố gắng này không hiệu quả, cô chỉ cảm thấy vụt một cái, bay tới giữa không trung.

Bụp bụp tiếng động bên dưới truyền đến, thì ra là Phan Mẫn sợ đến ngây ngốc buông hành lí trên tay xuống, rơi hết trên đám hoa cỏ bên dưới.

Bây giờ hai chân cô đang trên không trung, trước mặt cô không khoảng cách không tới một bàn tay là một người đàn ông ngoài hành tinh xa lạ.

Gần nhau trong gang tấc, người tên Edge này vẫn còn đủ hai nhân tố “ còn răng” và “ còn trẻ” Trông anh ta rất trẻ tuổi, ánh mắt cô nhìn xuống dây lưng bằng vải bố bình thường, quả nhiên anh ta không phải chủ một tòa nhà mà chỉ là quản lý một tầng mà thôi.

Đứng rồi, hai chân hai tay đang lơ lửng, đang bay ...đang bay..... Phan Mẫn máy móc cúi đầu nhìn xuống dưới, chỉ thấy hơn mười con chim ở bên dưới, hơn chục con ngựa, còn vị cơ trưởng Lăng Mục Ninh đứng cạnh cô hồi nãy, tất cả đều đang ngẩng đầu nhìn cô.

Đứng trên đầu bọn họ.....ha ha ha

“A a!” Phan Mẫn bỗng hét to lên, đem váy quây chặt lại . Hận chết mấy người, sao cô không chú ý là mình đang mặc váy chứ, đám người ngoài hành tinh chết tiệt!

Edge quay đầu lăm bằm,“Tính cách cũng không phải quá tốt. Mà thôi quên đi, phiền toái.”

Nói xong đem áo choàng trên vai lấy xuống, đem Phan Mẫn bọc lại, sau đó kẹp lấy cô dưới nách. Thật đúng là một tên thông minh, còn biết trước quần lấy cô, một người dính đầy nước dãi của con chim lớn.

Phan Mẫn cảm thấy mình biến thành một cái bao tải. Bọn họ thật sự coi người trái đất cô là lợn à, cái gì mà cần con người tới làm việc , bọn họ chắc không coi cô chắc là đồ ăn chứ.

Tính tình vị thủ lĩnh này chắc là không được tốt lắm, đối mặt với con người chốc chốc lại “Cái này”, trong chốc lại “Thứ kia” , tốt xấu gì bọn cô cũng là dân bản xứ ở đây,anh ta không thể ôm cô một cách tôn trọng chút được à?

Lại còn bảo cô tính không tốt lắm. Chắc tính anh tốt! Gớm cả nhà anh mới tốt tính ấy!

Những oán giận cô chỉ dám giấu trong lòng mà thôi, người trái đất có một năng lực đặc thù là “Oán thâm”.

“Vậy tôi đi trước , đứng rồi, cậu nhớ tới nay về nhà ăn cơm, quan chấp chính nhắc cậu mấy ngày rồi, dù sao ông ta cũng là cha của cậu.”

“Ngài đi thông thả,” Lăng Mục Ninh ừ rừ nói,“Tôi đã biết.”

Edge nói xong, ôm Phan Mẫn chuyển hướng, gió thổi vù vù, vị trí nhanh chóng thay đổi.

Bọn họ đang ở trong một nơi gọi là thành phố thực dân, bây giờ hai người đang hướng tới phía giữa thảo nguyên bay đi.

Màu sắc cảnh vật nhanh chóng thay đổi, tốc độ Edge thật sự quá nhanh, lúc đầu cô còn nhìn mơ hồ được cảnh vật sau đó thì không nhìn được gì nữa, nhưng cô vẫn có thể biết được, xung quanh đây không hề có kiến trúc hiện đại hóa nào cả, bao gồm cả sân bay. Vậy mấy cái đĩa bay kia đến từ đâu?

Khoảng tầm nửa giờ sau, Edge dừng lại ở trên một vùng cỏ màu tím, bên dưới phản xạ ánh nắng, sáng lấp lóa như mặt gương.

Edge vươn tay, giơ tay vung vẩy một chút, mặt gương lấp lóa chuyển động.

Cô chỉ thấy ở giữa thảm cỏ màu đen đỏ, đột nhiên xuất hiện một hồ sâu đen ngòm. Hình tròn, cửa xếp giống như những chiếc lá, tầng tầng lớp lớp. Giống như máy móc hiện đại thời tương lai.

Sau khi cửa động mở ra hoàn toàn, không ngừng lóe ra ánh sáng màu lam lợt lợt.—cứ như thế mà đi vào đó sao?

Phan Mẫn bị cảnh tượng kì diệu này dọa cho ngây ngốc, cô đánh bạo hỏi:“Này, ngài quá, quý ngài tôn quý, có lẽ ngài cảm thấy điện cao thế so với ngài không có chút tác dụng nào hết, nhưng mà tôi nghĩ tôi nên nhắc nhở ngài một chút, người trái đất không phải vật cách điện đâu.....” Cho dù cô có thể đem cái thìa uống cong bẻ thẳng được, nhưng như thế cũng không thể nào nói là cô không giống với người bình thường.

Edge nhìn cô một cái, sau đó ôm Phan Mẫn thay đổi tư thế, mộng chống về phía trước mặt cắm xuống đất... đúng đó chính xác là cô bị khiêng lên vai, tư thế như ám chỉ “Tôi không muốn nghe cô làm nhảm nữa”. Nếu lúc này bạn học Phan Mẫn mà có máy chụp ảnh ở đây, nhất định chụp được bức ảnh để đời đó.

Bởi vì tư thế này, Phan Mẫn thấy được sau lưng quần áo của Edge, ở hai sườn chỗ xương bả vai lại có ý để hồng hai lỗ. Đây là moden thiếu vải của người ngoài hành tinh à, vì thế nên bọn họ còn cần thêm cả áo choàng nữa?

Nghi ngờ của Phan Mẫn rất nhanh được giải đáp --.

Cô chính mắt nhìn thấy một đôi cánh màu đen to lớn như muốn che cả bầu trời mọc ra từ chỗ xương bả vai, vốn chỉ là chuyện xảy ra trong chớp mắt, bởi vì ấn tượng quá mãnh liệt, trong đầu cô nó như một pha tua chậm vậy.

Đôi cánh rộng lớn, màu đen bóng, che phủ lên vùng da mỏng, cánh dài khổng lồ. một lực lượng không biết tên bao trùm lại hai người bọn cô giống như một chiếc ô che.

Không đợi cô phản ứng lại, đã cảm thấy người đang ôm cô lực cánh tay càng mạnh mẽ, rồi sau đó trọng tâm biến hóa, trước mắt mặt biến thành bầu trời, trọng lực hư không làm người ta choáng váng cảm giác như muốn bùng nổ, Edge khiêng Phan Mẫn, vỗ cánh, chui vào cửa động đang lóe sáng.

Phan Mẫn lấy tay ôm miệng mình, bằng không cô nhất định sẽ hét lên, nếu không thì sẽ nôn ra mất, đi xe đường núi xóc nảy cũng như thế này nè.

Khi đi qua cửa động kia, trước mắt cô tối sầm lại, bầu trời bị cánh cửa kim loại ngăn cách. Sau đó cô nhìn đỉnh động hình chóp, màu đen vô hạn không thấy đáy, đôi chỗ lại có ánh huỳnh quang thân nhiên tán ra, giống như bầu trời đầy sao lấp lánh. Những chiếc đĩa bay hình tam giác ở đây bay qua bay lại, giống như đang vận chuyển cái gì đó.

Cho tận đến khi ở được trong này một khoảng thời gian, Phan Mẫn mới biết được thì ra những ánh sáng huỳnh quang đó chính là rễ của thảm cỏ màu tím bên trên mặt đất, chúng nó được trồng ở đó để hấp thu năng lượng. Lá cây hấp thu năng lượng mặt trời sau đó từ bộ rễ chuyển thể thành điện năng, truyền thẳng đến bộ phận thu khí ở tầng thứ nhất, sau đó từ chỗ đó được chuyển thể thành điện bình thường phân tán đi các khu vực khác.

Tầng thứ nhất là bộ trung ương cũng chính là nơi mà Edge mở cửa đi ngang qua vừa nãy, cô phát hiện ra trong nơi đen tối này, ngập tràn sương mù màu xanh sáng. Chỉ khi nào đi sát ngang qua cô mới cảm nhận được đó là máy bay bay qua.

Sâu hơn một chút nữa là những chiến hạm tuần tra, ánh sáng huỳnh quang thường chiếu xuyên màn sương mù làm chói mắt.

Ngay sau đó một số tầng làm cho cô không thể nào rời mắt được, một nơi sinh sống hoàn toàn đảo lộn lại so với cuộc sống trên địa cầu.

“Nhắm mắt của cô lại.” Edge nói.

“A?” Phan Mẫn ngơ ngác trả lời.

Do không có chuẩn bị trước cô bị một luồng ánh sáng cực mạnh làm cho hoảng hốt, loạt ánh sáng này giống như đang ngưng tụ lại thành vật thể, Phan Mẫn chỉ cảm thấy ánh mắt cô như đang bốc cháy đau đớn, thân thể bị ép đến không thở nổi.

Edge chắc một tiếng, hai cánh rung lên, phát ra ít sương mù màu đen, cản trở bớt đi nguồn ánh sáng kia, hần ta giải thích ngắn gọn:“Đây là tầng thứ sáu, nơi sinh sản của tộc chúng tôi. Nếu cô không muốn mất mạng, thì đừng có đi một mình qua chỗ này, sinh mệnh của người trái đất không chịu nổi năng lượng ở tầng này.”

Đây là lời cảnh cáo cuối cùng Phan Mẫn nghe được, cả một ngày khản trương cùng khiếp sợ chất đông như núi, cái nơi có ánh sáng chói mắt đau đớn này chỉ là một cộng lông chim, cô nhắm hai mắt lại. Về phần sau đó cô được di chuyển làm sao, cuộc sống tương lai sẽ như thế nào, cô không còn nhiều điều muốn hỏi nữa. Vị này thủ lĩnh này thoát nhìn tuy rằng có hơi đáng sợ, nhưng ít nhất anh ta không có ăn cỏ.

Như vậy, chuyện ngày mai, thì để mai tính đi.

Bạn đang đọc truyện *Thành Phố Của Mặt Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Dân mới nhập cư... bác sĩ Phan

Thành phố thực dân hành tinh Kent thuộc tinh hệ 82AI hệ Mặt trời

Phan Mẫn từ từ tỉnh ngủ, cô cảm giác được mình đã ngủ một giấc thật ngon, thoải mái ngồi dậy vươn vai, sau đó mới mở to mắt. Ánh sáng sáng rực rỡ từ bên ngoài cửa sổ sát mặt đất chiếu vào, in lên trên thảm một bóng người thật dài.

Cái thảm đẹp thiết, trên nền đỏ thẫm dày đặc những hoa văn màu vàng nâu, màu sắc ấm áp nhưng lại tạo nên cảm giác ôn hòa, cả đại sảnh rộng lớn đều được trải kín thảm như vậy. Phan Mẫn giật mình ....Không phải cô đang nằm mơ đó chứ, trong ký túc xá làm gì có thảm, huống chi là cửa sổ sát đất.

Bên ngoài cửa sổ là cây cối xanh tươi, liễu rủ theo gió đông đưa, xa xa còn có một số cây cối có hình thù kỳ quái.

Cô ngẩng đầu, những hình trang trí trên nóc nhà, là hình sao trời và hình mây. Sau đó cô chậm rãi mê man nhớ lại chuyện mình gặp phải.

Cô lập tức nhảy dựng lên, phát hiện trên người vẫn còn dính nước dãi của con chim lớn, hơn nữa nó đã chuyển sang trạng thái khô cứng.

Kẹt một tiếng, cánh cửa đại sảnh được mở ra, đi vào là một người đàn ông trung niên tầm 40 tuổi, ông ta mặc quần dài áo sơ mi gọn gàng, dáng người và màu mắt của người này trông rất bình thường, không khác biệt lắm so với người Phương Đông. Nhưng sau khi trải qua những bất ngờ sợ hãi ban đầu, Phan Mẫn không thể xác định chính xác phán đoán của mình được.

“Bác sĩ Phan, cô tỉnh rồi à?” Người kia nói, “Xin chào cô, tôi là Trần Trung Quý quản gia của thủ lĩnh. Thực sự có lỗi vì đêm qua phải tạm thời an bài cô nghỉ ngơi ở đây, ý của thủ lĩnh chính là chờ khi cô được tắm rửa sạch sẽ những thứ trên người, rồi sau đó an bài cho cô một phòng trên lầu ba.”

Tiếng được sử dụng là tiếng Anh.

Trần Trung Quý nhìn thấy Phan Mẫn không trả lời, hơn nữa bộ dáng lại mơ hồ, lẩm bầm: “Tinh thần không tập trung, chẳng lẽ hệ thống tư liệu bị sai à?” Sau đó ông ta thay đổi ngôn ngữ thông dụng ở khu vực Đông Á hỏi lại cô, “Cô còn có chuyện gì thắc mắc hay không?”

Phan Mẫn đánh liều hỏi: “Ông là..... Người trái đất à?”

Trần Trung Quý cười cười, “Đúng vậy, nhưng tôi đã là đời thứ 5 sinh sống tại đây rồi. Ngày hôm qua không làm cho cô sợ hãi chứ, thủ lĩnh của chúng tôi không hiểu nhiều về đối nhân xử thế cho lắm, nhưng nói chung ngài ấy vẫn được coi là một vị chủ nhân tốt.”

Là người Trái Đất! Phan Mẫn thở phào nhẹ nhõm, trời mới biết được cô ở trong này có thể nhìn thấy đồng hương thì cảm giác nó tuyệt đến thế nào, khi bị Edge tha xuống thế giới dưới lòng đất, cô có cảm giác cơ thể đã hoàn toàn tuyệt vọng, bị rời khỏi thế giới quen thuộc của mình cho nên nỗi sợ ập đến giống như bị nhấn chìm dưới đáy đại dương, vô cùng bất lực.

Sự căng thẳng được giảm bớt, cô mới nhận ra rằng mình rất bất lịch sự khi ngồi dưới đất nói chuyện với người lớn, cô vội đứng lên, cố gắng chỉnh lại quần áo cho ngay ngắn, nhưng thật đáng tiếc bộ dạng bây giờ của cô muốn chỉnh tề là không thể được.

“Xem ra cô cần phải được tắm nước nóng.”

Nói xong, Trần Trung Quý làm tư thế mời, sau đó dẫn cô đi lên hành lang.

Phan Mẫn đi theo phía sau ông ta, trên đường đi không gặp được người nào khác, cô cảm thấy hơi có chút xấu hổ, đành phải tự mình bắt chuyện: “Ông đừng quá lịch sự với tôi như thế, tôi vẫn chỉ là một sinh viên thôi, ông không cần phải nói kính trọng như vậy với tôi đâu.”

“Đây là cô không biết chúng tôi cần bác sĩ đến thế nào đâu, nói lịch sự như vậy là đại biểu cho sự tôn trọng của chúng tôi với cô.”

“Nhưng mà.....”

Trần Trung Quý cười cười, “Xin cô hãy lượng thứ cho tâm tình của những người con đã xa trái đất quá lâu như chúng tôi.”

“Nơi này có rất nhiều người trái đất à?”

“Đúng vậy. Cho nên chúng tôi rất cần bác sĩ từ bên ngoài tới, người không biết y học của chúng tôi đã lạc hậu đến mức nào đâu, bây giờ gãy xương vẫn còn cần phải bó thạch cao, nghe nói kỹ thuật này thịnh hành từ hồi thế chiến thứ 2?”

“Bó thạch cao?” Phan Mẫn cảm thấy bản thân mình vẫn chưa thể hiểu nổi, lúc trước khi ngủ mê, cô nghe nói thành phố thực dân này đã có kỹ thuật vô

cùng tân tiến.

“Điều này không có gì là kỳ quái, cấu tạo thân thể của người Kent và chúng ta không giống nhau, lại càng không cần phải nói đến vấn đề di truyền, ngay cả các tế bào cũng khác biệt nhau, cho nên chúng tôi không thể sử dụng các thiết bị chữa trị của người Kent được..... Sau này từ từ cô sẽ hiểu.”

Vừa đi vừa nói chuyện, hai người đi lên tầng ba bước đến gần một cánh cửa, đó là một cánh cửa được khắc hoa theo kiểu phục cổ.

“Đây là chỗ ở của cô. Trông rất cổ kính phải không, đây là do lão quân gia mười đời trước thiết kế đó. Nhưng ở bên trong cũng không cổ lắm đâu.” Trần Trung Quý nói xong, bảo Phan Mẫn vươn tay, đặt lên miếng bảo thạch màu lam trên vách tường.

Cánh cửa phát ra tiếng, một cái giọng nữ vang lên[xác nhận thân phận....xác nhận chính xác ....cửa đã được mở.]

“Đây là ‘Elisa’ máy tính trung ương của tầng thứ 9.”

[Rất vui khi được gặp cô, bác sĩ Phan, thông tin thân phận của cô đã được chuyển vào kho dữ liệu dự trữ vào ngày 23 hôm qua, đòi đi dân thứ nhất, về quyền lợi nghĩa vụ và giờ giấc làm việc của cô , chúng tôi sẽ gửi thông tin chính xác cho cô vào ngày mai.]

Cánh cửa tự động mở ra, đầu tiên là một phòng ngủ cũng trang trí theo kiểu phục cổ, hơn 100m2.

“Thật ra ngày hôm qua chúng tôi đã đem căn phòng này dọn dẹp lại sạch sẽ rồi, nhưng mà do thủ lĩnh thấy trên người cô vẫn còn dính bẩn, cho nên ra lệnh cô nhất định phải tắm rửa sạch sẽ mới cho ngủ trên giường, nên tôi mới tự sắp xếp để cho cô nghỉ lại ở đại sảnh.” Trần Trung Quý nhấn mạnh hai chữ “tự sắp xếp”.

Tuy rằng trên người bẩn thỉu khó chịu, nhưng cô vẫn muốn tìm hiểu xung quanh một chút, cô vẫn còn một chút thắc mắc trong lòng, Phan Mẫn mới hỏi:“Thủ lĩnh, ngài ấy có khó ở chung không?”

“Xét về phương diện tổng thể mà nói, cũng không tệ lắm.” nhìn biểu tình của Trần trung Quý nhìn thế nào thấy cũng có vấn đề, Phan Mẫn càng nghi ngờ hơn.

“Cô yên tâm đi, chúng ta rất khó có dịp được nhìn thấy thủ lĩnh.” Trần Trung Quý mở hai tay,“Ồ lâu rồi cô sẽ hiểu, không phải ở bên ngoài có câu gừng càng già càng cay sao. Ha ha.”

Thật lạnh, Phan Mẫn méo miệng, “đứng ... đứng vậy đấy.”

“Như vậy, ở trong này có thể có không...ừm... , nhân .... quyền?”

“Thành phố thực dân đảm bảo người Kent được quyền lợi của người Kent,người trái đất cũng được hưởng nhân quyền. Ít nhất cũng sẽ không bị làm thức ăn dự trữ.”

Được rồi, chính là công dân bậc hai, cô có thể khẳng định là, đãi ngộ tốt hơn so với trâu bò lợn gà .

“Bởi vì còn có một ít thủ tục cần phải hoàn thiện, cho nên cô có thể nghỉ ngơi một lát, công việc sẽ bắt đầu từ thứ hai. Đúng rồi, căn cứ vào thời gian công việc có thể được thêm điểm, điểm khi tích lũy đến mức độ nhất định có thể được ngày nghỉ, nếu như có đủ điểm, thậm chí còn có đôi điểm để đi vào cánh cửa không gian đi ra bên ngoài du lịch.”

“Có thể đi ra bên ngoài nữa á?”

“Đúng vậy, nhưng chỉ là ngắn hạn thôi.”

“Chẳng lẽ không có người ...một đi không trở lại sao?”

“Có -- nhưng bọn họ đều đã chết. Hơn nữa, Nếu như người Kent muốn tìm chúng ta là rất đơn giản, cô vẫn còn chưa hiểu hết tình huống ở đây, vào lúc các cô đăng ký nhập cảnh, đồng thời cũng đã được trang bị thêm thiết bị định vị rồi.”

“.....”

Trần quân gia nói các cách sử dụng đồ vật trong phòng cho Phan Mẫn, sau đó lập tức rời khỏi phòng của Phan Mẫn.

Tạm thời đem chuyện trở về xã hội nhân loại sang một bên, bây giờ một mình cô một không gian! Phan Mẫn hưng trí bồng bồng đi thăm quanh phòng một vòng. Chuyện xảy ra rất bất ngờ, cô đã xác định bản thân mình chắc chắn sẽ mất mạng, nhưng sau đó lại được đưa đến không gian khác, bây giờ còn có một nơi thuộc về riêng cô! Có lẽ công việc sau đó của cô chắc cũng rất đáng được chờ mong, có lẽ khi tích đủ “Điểm Công” thì cô có thể đi tìm giáo sư và các bạn học của mình rồi.

-- hơn nữa, Bây giờ cô là bác sĩ Phan!

Nhưng bây giờ phải đi tắm rửa ngay lập tức.

Khi Phan Mẫn đi theo chỉ thị của máy tính đến phòng tắm, bạn Phan của chúng ta giống y như con nhà quê mà há hốc miệng kinh ngạc. Phòng tắm được

thiết kế theo kiểu động đất, trần nhà rủ xuống những khối đá nhũ, nước chảy róc rách. Phía dưới là bể nước nóng màu trắng ngà, bể nước nóng có màu này có thể thấy được nó rất giàu khoáng chất, bể nước đang tỏa hơi nóng.

[đây là được thiết kế theo mệnh lệnh của quân gia tiên nhiệm, phòng tắm được tạo theo phong tục hoặc sở thích của người đó, nếu như cô có sở thích đặc biệt nào khác, có thể nói với máy chủ, máy chủ sẽ hoàn thành cho cô trong khi cô đi làm việc.]

Phong tục tập quán của nhân loại..... Như thế này là phong tục của người nguyên thủy à? Cô có cảm giác là thành phố thực dân này thực sự không theo kịp thời đại rồi.....

“Nhưng lãng phí nhiều nước như vậy không sao chứ? Một mình tôi dùng nhiều nước thế này tôi cảm thấy bất an lắm!” Phan Mẫn chỉ vào dòng nước suối, liếc mắt cũng phải hơn mười khối nước chứ ít đâu.

[Tất cả nước thải trong thành phố sẽ được xử lý thỏa đáng thừa cô.]

Nói cách khác, tất cả các loại nước thải sẽ được xử lý thành không khí, sau đó lại oxy hoá thành nhất H₂O, Phan Mẫn đã lâu không có phân tích các phản tử hóa học như thế này rồi.

[Xin mời cô bóc chất dính màu xanh trên người để vào cái rổ trước mặt thừa cô.]

“Này cũng có thể tái chế sao?”

[Đương nhiên ạ, nước bọt của lục ung, có thể lấy làm chất dịch bồi dưỡng.]

“Dịch bồi dưỡng?”

[Câu hỏi cấp độ hai, không thể trả lời.]

“Được rồi, tôi sẽ phối hợp với cô giữ bí mật công việc.”

[.....]

Giường thật mềm mại, đồ ăn thích hợp với khẩu vị, hơn nữa còn có TV.

Thì ra người ngoài hành tinh cũng sử dụng loại TV lạc hậu thế này.

Phan Mẫn ấn điều khiển, hết chỗ nói rồi.

Ở một ít kênh sử dụng ngôn ngữ của hành tinh Kent mà cô chả thể hiểu nổi, một số kênh khác là kênh của người trái đất, còn có hẳn một số bộ phim truyền hình tình cảm của người Kent nữa [Lý Âu người hành tinh Kent và Lệ Diệp người Thái Dương hệ],[quan chấp chính và người quân gia],[tình yêu của người ngoài hành tinh] và các thể loại suốt mướt khác.

Phan Mẫn chỉ cần thời gian không tới 10 phút, có thể đại khái hiểu được, toàn bộ nội dung bộ phim tình cảm đó, sự khác nhau giữa các nền văn hóa dân tộc, chủng tộc không hòa hợp, tính cách hai người không hợp nhau, hay là một số tình yêu mãnh liệt bất chấp.....

Có lẽ người Kent và người trái đất sinh sống ở đây đã có một số điểm chung nhất định, cho nên sau vài chục năm lại cần thêm một số người Trái Đất mới, bọn họ còn có thể vì người Trái Đất sinh sống ở đây tìm thêm nhiều y bác sĩ cho họ.

Đây là bộ phim kiểu gì thế, sao lại buồn cười thế này!

[Đây là chuyện có thật đó, chẳng qua chuyện xảy ra ở khác thời đại mà thôi.]

“..... Tôi bắt đầu cảm thấy thành phố này thật chân thật.”

Bạn đang đọc truyện *Thành Phố Của Mặt Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Năng lượng bí ẩn

Thành phố thực dân Hành tinh Kent hệ 82AI tạm trú tại Thái Dương hệ, vì cuộc sống của con người, đặc biệt căn cứ theo giờ sinh hoạt 24 tiếng 1 ngày để tính thời gian làm việc nghỉ ngơi.

Công việc của Phan Mẫn bắt đầu vào sáng sớm ngày hôm sau.

Buổi sáng sáu giờ , đèn thủy tinh trong phòng Phan Mẫn tự động đốt lên 10 ngọn nến, đồng hồ báo thức vang lên tiếng gà gáy chó sủa ầm ỹ. Máy nướng bánh mì và máy làm sữa đậu cũng động làm việc.

[Điều này cũng là thói quen của người trái đất.] Elisa nói.

Phan Mẫn vô lực nằm bẹp trên giường, đã vài ngày trải qua cuộc sống thế này, Phan Mẫn mới hơi chút hiểu được thế nào là “Thói quen của người trái đất”, cô cũng đã bắt đầu tập thói quen không thèm nghe không thèm để ý đến bộ máy trung ương của tầng 9 này nói cái gì nữa .

[Xin hãy lượng thứ cho tâm trạng hưng phấn của chúng tôi, thủ lĩnh của chúng tôi đã rất lâu rồi mới nhận con người mới về nhà .]

“Tôi hiểu được, nhưng mà cô cũng không cần phải lúc nào cũng rình coi cuộc sống riêng tư của tôi thế chứ?”

[Nhưng mà tôi làm gì có chỗ ở.]

“.....”

[Được rồi được rồi, công việc của tôi còn rất nhiều , tôi sẽ không lộn lờ ở đây nữa .] nói xong, tất cả âm thanh trong phòng đều biến mất.

Phan Mẫn nhắm hai mắt lại, xác nhận rõ ràng Elisa ồn ào kia thật sự đã biết mất ở trong phòng, cô đột nhiên mở mắt, nhìn lên ngọn nến đang cháy trên trần nhà , cô lẽ do cô chưa tập trung đủ tinh thần, ngọn nến chỉ hơi lay động một chút.

Cô nhìn chăm chăm vào một ngọn nến trên đó, tập trung một chút, ngọn nến lập tức bị dập tắt.

Phan Mẫn giật mình.

Nửa năm trước khi cô phát hiện mình có được loại năng lực này, xác suất thành công của cô chỉ ba phần, hơn nữa mỗi lần cô đều phải tập trung cao độ, thần kinh rất căng thẳng. Từ khi đi vào thành phố này, cô phát hiện ra tỉ lệ thành công cao hơn rất nhiều, hơn nữa năng lực sử dụng cũng dễ dàng hơn.

Loại năng lực này ở trái đất không thể nào biết rõ, Phan Mẫn đoán rằng có lẽ là do người Trái đất đặc biệt hoặc người Trung Quốc tự nhiên bị biến đổi gen, bạn nghĩ mà xem bây giờ trên Trái đất đủ loại ô nhiễm, thuốc trừ sâu ,phân hóa học, kim loại , hơn nữa ở Trung Quốc ô nhiễm lại đứng hàng đầu thế giới, còn vụ nổ Chernobyl, nhà máy hạt nhân Fukushima, số lượng dân cư là 140 triệu, bị nhiễm 1 hoặc 2 người cũng là bình thường .

Khi mới phát hiện chuyện này, Phan Mẫn kinh hồn bạt vía , nom nớp lo sợ sợ bị người khác phát hiện sự bất thường của mình. Sau đó cô lại hỏi một số bạn học về chuyện chiếc thìa biến cong, mọi người đều tùy tiện trả lời:“Làm sao có thể là thật , đó là ảo thuật, ảo thuật đấy! Có phải dạo này cậu đọc nhiều tiểu thuyết kỳ huyền hay không, làm ơn đọc nhiều sách giáo khoa một chút đi, đừng đừng có mê tin mù mịt đầu óc thế.” Cô cũng dần dần yên lòng.

Nhưng mà năng lực này đâu có thể tập luyện mà thành được.

Phan Mẫn nhớ tới người ngoài hành tinh cũng thỉnh thoảng có người có năng lực kỳ lạ, cô đột nhiên cảm thấy, hay mình là con lai của bọn họ?

Cô véo cánh tay mình một phát, phủ định lại cái ý nghĩ kinh hoàng này. Nhìn xem con người của bọn họ có màu hoàng kim, hơn nữa tỉ lệ thân hình của bọn họ vô cùng hoàn hảo, vẻ bề ngoài đã chả giống nhau rồi huống chi là gen bên trong.

Hoặc là khi bọn họ đến Trái Đất này chẳng may làm rớt vật gì kỳ quái ở trên đó, ai tìm được sẽ có cái gọi là “Siêu năng lực”?

Chuyện này rất khó hiểu.

Bây giờ thân cô đang ở thành phố thực dân, thân phận công dân bậc hai tại đây, cái mạng nhỏ của cô như là ngọn nến trước gió tèo lúc nào không hay, vì tự bảo vệ mình,năng lực có vẻ yếu kém này của cô biết đâu lúc đó sẽ là chìa khóa cứu mạng.

Nhưng .....

Nhìn xem Phan Mẫn tập trung cả nửa ngày mới diệt được một cây nến, trong khi thủ lĩnh nhà người ta, “vụt” một cái đã có thể nhấc bổng cô lên khỏi mặt đất rồi. Mấy ngày nay cô tăng kiến thức nhờ TV, ngoại trừ năng lực bay và lấy đồ vật từ xa, một số ít người Kent còn có năng lực xuyên không gian, nhưng loại năng lực thế này không nhiều lắm, hơn nữa lại thuộc trách nhiệm quản lý của quân đội, trở thành người chịu trách nhiệm về di chuyển giữa các nơi.

Mặc kệ dù nói như thế nào, năng lực nhỏ cũng là năng lực, cô vẫn nên tập cho tốt rồi nói sau.

..... Vù vù, 9 ngọn nến trên đèn tự nhiên tắt hết.

Thành phố thực dân Hành tinh Kent hệ 82AI tạm trú tại Thái Dương hệ, phòng hội nghị trung tâm của tầng chín.

Quan chấp chính Lăng Mộc Tinh đang thuyết minh tình trạng huấn luyện quân đội bảo vệ vòng ngoài. Vì muốn tranh thủ dự toán ngân sách cho quân đội, nên hội nghị này đã kéo dài được năm ngày kể từ khi nó bắt đầu.

Giữa hội trường, là một quả cầu Trái đất màu lam, đây chính là bản đồ thu nhỏ của tầng thứ 9. Nói trắng ra là, thành phố thực dân này diện tích khoảng tám trăm km . Mỗi khi tiến vào một tầng nào đó, thì tầng đó lại được ngưng kết thiết kế theo kiểu hình cầu thể này.

Nếu ngoài trừ vách tường cấu tạo, toàn bộ tầng thứ chín chính là một hình cầu có đường kính khoảng 10km, lấy trung tâm địa cầu làm tâm, tự thiết lập tốc độ trọng lực khoảng 9,8.

Bây giờ, biểu đồ tầng thứ chín tầng hơi co lại hiện lên chính xác vị trí nào là vị trí của quân đội bảo vệ, được chia ra các màu đen, tím, trắng, nâu, hồng, và màu cam để tiến hành phân chia các trung đoàn.

Lăng Mộc Tinh cực kỳ kích động tận lực diễn thuyết, ông nói quân đội bảo vệ quan trọng đến cỡ nào, nơi này cần rất nhiều nhân lực và tài lực.

“Những năm gần đây, bởi vì nhu cầu phục vụ và giải trí không ngừng tăng cao, chúng ta cũng đã mấy lần nhận người Trái Đất nhập cư, vì thế cho nên sau 50 năm nữa quân đội của chúng ta sẽ thiếu người.....”

“Kỳ thật chúng ta có thể không nhận thêm dân nhập cư nữa mà.” Một âm thanh nhàn nhạt vang lên.

Lăng Mộc Tinh dừng một chút, quay đầu nhìn sang vị trí chủ trì ở trên cao kia!

Edge cô gắng lui mình vào trong ghế, trong tay một quyển tiểu thuyết tên [Lộ Điều], say sưa đọc, chắc đang đọc đến đoạn buồn cười, biểu tình trên mặt mười phần vụn vẹo. Tuy rằng ngồi ở nơi tập trung tất cả ánh mắt của mọi người, nhưng tư thái và biểu tình trên mặt anh ta lại giống như anh ta đang ngồi ở một chỗ vắng vẻ.

Dưới ánh mắt phẫn nộ của quan chấp hành, Edge bất an dịch mông, ngẩng đầu hỏi: “Tôi lại không cần thận nói gì à?”

“Đúng vậy, ngài ‘Lại’ không cần thận.”

Edge sờ sờ dài băng bị mất.

Thấy như vậy, mọi người ai cũng không có nhẫn tâm trách anh nữa.

Lăng Mộc Tinh cũng thở dài một hơi.

“Thực xin lỗi, tôi chỉ tới dự thỉnh.” Edge vẫy vẫy tay, nói với các thành viên dự hội nghị ở đây, “Không cần để ý đến tôi đâu, các vị cứ tiếp tục đi.”

Mọi người đều lắc đầu, căn cứ theo quy định của đế quốc Kent, ba đại thủ lĩnh của thành phố thực dân này phải thay phiên nhau chủ trì hội nghị, mà thủ lĩnh Edge này mỗi lần đến đều coi mình là nhân viên dự thỉnh-- cái gọi là dự thỉnh, chính là “Tuy rằng tôi ngồi ở vị trí trung tâm, nhưng các vị cứ coi như tôi không tồn tại”.

Lăng Mộc Tinh thở dài, quay đầu lại định tiếp tục diễn thuyết, đột nhiên phát hiện các nghị viên đều nhìn lên bản đồ giữa phòng.

Edge ở chỗ chủ vị đứng dậy, đôi mày dài hơi nhíu lại, nghiêng đầu không nhìn rõ bộ dáng của anh. Ngay sau đó, hình ảnh trái đất thu nhỏ bỗng xảy ra chút biến đổi, một đốm ánh sáng nhạt màu lóe ra, vài giây rồi hết.

“Đây là cái gì?”

[Năng lượng dị năng đặc biệt, vị trí không rõ, đang tiến hành định vị.] thanh âm Elisa vang vọng ở trong đại sảnh.

Lăng Mộc Tinh hỏi: “Trong không khí không lưu lại chút năng lượng nào sao?”

[Hoàn toàn biến mất.]

Mọi người hai mặt nhìn nhau, người Kent khi sinh ra sẽ mang năng lượng đặc thù sẽ dao động, có thể điều khiển vật thể hoặc năng lực, có thể điều khiển cả không gian, mỗi khi năng lượng của ai đó dao động đều khác nhau, giống như vân tay của con người vậy, nhờ đó có thể phân biệt được thân phận. Loại năng lượng này còn có một loại đặc tính, sau khi phát động một khoảng thời gian ngắn, năng lượng sẽ ở lưu lại ở trong không khí một khoảng thời gian, dễ dàng bị Elisa truy tìm định vị. Mà người có năng lực cấp 5 hoặc hơn có thể lưu lại hoặc xóa bỏ điều này khá dễ dàng.

15 phút sau.

Một nghị viên ngồi ở trên ghế đặt câu hỏi: “Elisa, còn chưa tìm được sao?”

[Đúng vậy, thời gian quá ngắn, hơn nữa lại là năng lực không biết tên.]

“Vậy xác định loại hình năng lực trước.” Lăng Mộc Tinh nói.

[đang tiến hành phân tích.]

Đúng lúc này, trên màn hình lại lần nữa hiện lên những đốm sáng, ngay lập tức hiện lên khoảng 10 đốm sáng sau đó biến mất.

Sau đó không còn xuất hiện nữa.

[Tổng cộng mười tám lần xuất hiện năng lượng, năng lượng lưu lại trong không gian là 0, tính chất năng lượng không biết, không thể định vị.]

“Làm sao có thể như vậy!” Máy nghị viên đứng lên.

Nếu năng lượng đã xuất hiện, tất nhiên sẽ có thời gian để phát tán, sau đó lấy nơi phát tán làm trung tâm, năng lượng dao động truyền lại bốn phía, tam giác định vị chính là dựa vào cái này mà tiến hành. Nhưng là bây giờ Elisa còn không thể định vị được năng lượng?

“Làm sao có thể có chuyện không thể định vị được năng lượng chứ?”

[..... Tôi chỉ có thể nói, chuyện như vậy đã xảy ra rồi.]

“Elisa không thể định vị cũng không có gì kỳ quái,” Edge nói, “Năng lượng dao động bất quy tắc.”

“Có ý gì?”

“Chính là ý này.” Edge nói.

“Vậy chẳng phải là giống với.....” Một nghị viên nói đến đây thì tạm dừng, liếc mắt về phía Edge. Năng lượng của Edge khi xuất hiện cũng vậy.

“Mấy người nhìn tôi làm gì?”

“Không, không có, xin đừng để ý.”

“Ừm, vậy các vị tiếp tục đi, tôi sẽ không làm phiền nữa.” Edge nói xong, cũng không hé răng nói gì nữa, ngồi xuống đọc tiểu thuyết của mình, bộ dáng như muốn nói chuyện này không liên quan tới tôi.

Lăng Mộc Tinh trầm mặc một lát, nói: “Elisa, thanh tra toàn bộ người Kent đang ở tầng thứ chín, thông báo cho thủ lĩnh của ba tầng, sắp xếp kiểm tra xem có gián điệp trà trộn trong đó hay không.”

[Vâng.]

Lăng Mộc Tinh nói: “Sau này phân phối 30% tài lực cho hệ thống tiến hành nâng cấp chương trình định vị, tôi có dự cảm chuyện này nhất định sẽ không xảy ra một lần. Tiếp tục phân tích tính chất năng lượng.”

[Vâng.]

Cùng lúc đó, cuộc sống của người di dân Phan Mẫn quá mức bình thường, cô mở cuốn sổ hướng dẫn sử dụng xe bay ra, mở cửa sổ sát đất. Bên ngoài đậu một chiếc đĩa bay loại nhỏ. Cô ngồi vào chỗ ngồi, nút khởi động ngay trước, xe không có nóc, mũ trần đó nhé.

Đây là quân gia Trần Trung Quý chuẩn bị phương tiện giao thông đi lại cho cô, là chiếc xe mà người Trái Đất tại đây hay dùng nhất.

Nghe loại xe bay này tương tự với xe đạp của người trái đất, chiếc xe ngon nhẹ, tiện nghi và bền, vài ngày trước Phan Mẫn đã học thuộc hết các thao tác sử dụng xe, nhưng vẫn còn chưa thuần thục lắm, cô đi làm cũng đem theo cuốn sổ hướng dẫn, sợ gặp bất trắc.

Sau khi nhận dạng, bộ phận quản lý nói[Xin mời nhập nơi cần đến.]

“Bệnh viện dành cho con người Hồng Tinh.”

[Đã nhập, đích đến là bệnh viện dành cho con người Hồng tinh, mời đeo dây an toàn, mười giây sau sẽ xuất phát, vận tốc trung bình được cho phép.]

Mười giây sau, một chiếc đĩa bay loại bình dân từ tầng ba của tòa nhà thủ lĩnh xuất phát.

Bạn đang đọc truyện *Thành Phố Của Mặt Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Cuộc sống ở chung nhà khó hiểu

Mấy giờ sau, ánh sáng chiếu sáng của tầng thứ 9 đã bắt đầu âm ỉ, giờ nghỉ ngơi quy định đã đến, hội nghị cuối cùng cũng xong.

Edge đem tiểu thuyết cất vào trong quần áo, đứng lên vội vã muốn đi ra ngoài.

Lăng Mộc Tinh gọi anh lại nói: “Tôi nay có muốn đến nhà tôi ăn cơm không?”

Edge dừng bước, quay lại nhìn ông ta, nói: “Đã mấy ngày rồi tôi chưa về nhà -- cái hội nghị chết tiệt này, sao càng ngày nó càng dong dài thế.”

“VẬY TÔI ĐƯA ANH VỀ. NGHE NÓI GẦN ĐÂY ANH NHẬN NUÔI MỘT GIỐNG LOÀI CỦA TRÁI ĐẤT HỎA, TÔI CÓ THỂ HIỂU CHO TÂM TRẠNG NÓNG LÒNG MUỐN QUAY VỀ CỦA ANH.”

“Ừ.”

“MÀU LÔNG CỦA NÓ THẾ NÀO CÓ XINH ĐẸP HAY KHÔNG, THUỘC GIỐNG NÀO VẬY ?”

Edge nghiêng đầu suy nghĩ, có chút ngượng ngừng cười nói: “Thuộc da vàng, lông của nó cũng không phải là đẹp lắm, nhưng rất đáng yêu, khi tôi nhìn thấy nó lần đầu tiên, vừa lúc có một con lục ưng bên cạnh nó hất xì, nó sợ sệt run lên bần bật ấy.”

Tạm dừng trong chốc lát sau, Edge lại nhấn mạnh: “Thật sự rất đáng yêu, cái bộ dáng sợ hãi của nó ý.”

Lăng Mộc Tinh đi đến bên cạnh Edge, ý bảo anh cùng mình đi xuống bãi đỗ xe, vừa đi vừa nói: “Tôi không phản đối anh nuôi giống gì hết, nhưng nhớ tiêm vắc-xin phòng bệnh cho nó đấy.”

“Tôi đã nói cho Trần quản gia để ông ta chuẩn bị rồi, chờ khi tôi trở về sẽ tiêm thuốc phòng bệnh cho nó, nhưng trước khi về tôi muốn mua cho nó ít vòng, và đĩa bay để chơi.”

“Đúng rồi, cậu tự đặt tên cho nó à?”

“Dùng luôn tên đăng ký hệ thống không phải tốt hơn à?”

“A, vậy nó tên là gì?”

“Phan Mẫn, nhưng tôi muốn gọi nó là Phan Phan.”

“Động vật thuộc Trái Đất rất phức tạp, hơn nữa tính tình của chúng lại có chút kỳ quái, Lăng Mộc Tinh trước kia cũng đã từng nuôi thử một con, sau đó nó lại bị mắc chứng bệnh tự kỷ, không thể không đưa nó đi bệnh viện để khám, rồi đột nhiên nó lại tự mình nhảy lầu tự tử.”

“Tôi cảm thấy thật có lỗi, chuyện này thật sự là một chuyện buồn.”

“Đúng vậy, chúng tôi đều rất thương tâm -- cho nên nếu cậu muốn nuôi được động vật Trái Đất, ở chung với nó cậu không thể tùy hứng được đâu.”

“Được rồi, tôi sẽ chăm sóc tốt cho nó.”

Hai người vừa đi vừa nói một lúc đã đến bãi đỗ xe. Trên đỉnh chiếc đĩa bay màu đen phát ra một tia sáng màu lam, đem hai người di chuyển tới bên trong phòng điều khiển.

Lăng Mộc Tinh bấm nút biến đổi một chút, vách ngăn màu bạc ngăn cách với bên ngoài, lại biến thành trong suốt. Nhập nơi đến, sau đó chiếc đĩa bay hạ sang cứ thế mà đi ra ngoài, bởi vì luật thời gian định ra bây giờ đang là giờ tan tầm, trên trời đầy những chiếc xe bay. Nhưng may mắn, bởi vì họ sử dụng không gian để di chuyển, không phải như người Trái Đất chạy qua chạy lại trên mặt bằng, cho nên sẽ không xuất hiện hiện tượng kẹt xe.

“Tôi cảm thấy tự mình bay về có vẻ tiện hơn đấy.”

“Cậu chắc phải biết rằng không phải người Kent nào cũng có khả năng bay. Khoa học kỹ thuật phát triển bởi vì sự bình đẳng của người Kent mà nên.”

“Ồi tôi xin lỗi.”

“Không có gì cả, dù sao chuyện xảy ra cũng không phải 1, 2 năm, cậu nói thế nào cũng được, cậu có quyền cho nên được miễn.”

Lăng Mộc Tinh nói vô cùng thoải mái. Chuyện xảy ra trước đây rất lâu rồi, cánh của Lăng Mộc Tinh bị cháy, Edge hỏng mắt thị lực, chuyện kia xảy ra khiến cho quân đội của bọn họ chịu tổn thất cực lớn, nhưng cũng làm cho người Kent đang sống ở trái đất này hiểu nhau hơn và hòa hợp hơn.

“Ông còn chưa đi khôi phục lại à?”

“Bây giờ nhiều chuyện như vậy, muốn đi thì phải nghỉ dài hạn.” Khôi phục lại hai cánh là ông phải đi vào tầng thứ 8 nơi cấy ghép lại các tế bào từ đầu, mất một khoảng thời gian không ngắn đâu.

“Tôi duyệt.” Edge có bộ dáng như đang giận dỗi.

“Rồi rồi, chờ thêm một chút thời gian nữa đi. Huống chi bây giờ tôi cảm thấy như thế này cũng tốt.”

Edge không nói gì.

“Nhưng mắt của cậu, có phải là vẫn nhìn thấy được đúng không?”

“Tôi vẫn nhìn được mà,” Edge rút trong túi ra quyển tiểu thuyết của người Trái Đất, “Bằng không nghĩ tôi đọc nó thế nào?”

“Từ đầu tới cuối ngày hôm nay cậu đầu có lật sách.”

“..... Không có lật sách vẫn xem được đó thôi.” Edge nhỏ giọng than thở.

“Tôi không có nói đến năng lực”Nhìn”, ý tôi là nhìn.. “nhìn” thực sự ấy.” Lăng Mộc Tinh quay đầu nhìn anh một cái, nói,“Trước đây không phải cậu đã xin nghỉ để đi phục hồi sao! Còn nghỉ một thời gian dài, chẳng lẽ cậu lừa chúng tôi!”

“Ai ai, tôi có việc gấp, không nói chuyện với ông nữa.”

Edge từ chỗ ngồi đứng lên, trên lưng trong nháy mắt mọc ra đôi cánh mạnh mẽ, chớp mắt một cái từ chỗ hờ trên đĩa bay bay nhanh ra ngoài, vẫy vẫy tay với Lăng Mộc Tinh, xoay người bay mất hút.

*****

Buổi chiều 5 giờ rưỡi, lúc này Phan Mẫn cũng vừa về đến nhà. Cô cảm thấy bản thân mình ở lại thành phố này lâu thêm một ngày nào cô nhất định sẽ yêu nó thêm một ngày nữa. Cái đầu tiên là -- nơi này không bị kẹt xe! Điều thứ hai, nơi này có không quy định về nhà phải đi qua cửa chính -- xem cô này, cô không phải đang từ cửa sổ bước vào à .

Đem túi xách để lên bàn, cô đang có ý định tập trung vào một vật gì đó, chợt nghe thấy tiếng chào đón của Elisa:[bác sĩ Phan, hoan nghênh cô trở về.]

“Xin chào Elisa .”

[Công việc hôm nay có tốt không?]

“Cũng không tệ lắm, nếu bọn họ không đem dao inox thái thịt làm dao mổ thì sẽ hoàn hảo hơn nhiều .”

[Xem ra cô đảm nhiệm chức vụ đào tạo người của khoa B thật tốt .]

“Cũng tạm được, hôm nay tôi cũng đã chỉ đạo cho bọn họ một số kiến thức rồi.”

[Buổi tối cô có cần thêm cái gì không?]

“A, tôi cảm thấy đèn chiếu không đủ sáng, cô giúp tôi cho thêm vài ngọn nến nhé. Nguyên liệu cho bữa tối đặt trong tủ lạnh rồi hả?”

[Đương nhiên sẽ chuẩn bị thật tốt cho cô .Nhân tiện còn có một việc, thủ lĩnh tối nay sẽ về nhà ăn cơm, cho nên vào 19:00 mời cô tới lầu một khu nhà phía tây để ăn cơm.]

“Thủ lĩnh.....” Phan Mẫn chợt nhớ đến cái người khi cô gặp ngày đầu tới đây.

Ở trong nhà người ta, không thể không cúi đầu, thôi quên đi, cùng ăn với người ta một bữa cơm tối thôi mà. Phan Mẫn quyết định cứ tuân theo quy củ mà làm việc.

Cho nên Thủ lĩnh Edge người có quyền lực nhất tầng thứ 9 của thành phố thực dân hành tinh Kent hệ 82AI đang tạm trú tại tại Thái Dương hệ , vừa đặt chân về tới nhà là anh đến nhà ăn của dãy nhà phía Tây ngay, anh rất cao hứng khi nhìn thấy giống loài* trái đất mình nuôi đang ngoan ngoãn ngồi chờ mình ở bàn ăn, hai tay đặt trên đầu gối, đôi sáng long lanh nhìn anh.

Điều này làm cho tâm tình Edge vô cùng tốt, vừa mới ở trung tâm thương mại xa xỉ của người Kent đi dạo một vòng làm cho tim anh nhỏ máu. Không thể kể xấu một câu, trách nhiệm của một thủ lĩnh rất lớn, nhưng lương của anh lại không khác mấy một nhân viên quản lý, một chức vụ có tiếng lại không có miếng . May mắn còn được trích phần trăm thuế cho, nhưng chỉ được ghi chép lại mà thôi , hàng năm đều đã bị Lăng Mộc Tinh lấy đủ loại lý do mà dùng hết, phần lớn để cho nhân dân vay lãi hoặc thưởng cho nhân dân có thành tích tốt, cũng may dù sao từ khi Edge đảm nhiệm chức vụ thủ lĩnh cho tới nay, tiền lương của anh chỉ có thu vào mà không có đi ra.

Vì thế khi trở về gặp con người Phan Mẫn mà anh nhận nuôi, anh sắm hẳn một chiếc khăn đeo mắt mới nghe nói là moden mới nhất hiện giờ, màu da cam với được thêu hình hoa cúc. Nhân viên cửa hàng đã nói – ý nghĩa của hoa cúc là tình bạn hữu nghị, người trái đất chỉ cần nhìn thôi là biết!

Phan Mẫn mở to hai mắt nhìn người đàn ông này thật cẩn thận. Đến bây giờ cô vẫn không hiểu được tại sao Edge lại lấy hai mảnh vải che mắt lại, cô hỏi quản gia Trần Trung Quý và Elisa, đều là bọn họ đều trả lời một đáp án mập mờ. Hơn nửa ngày hôm nay anh ta lại dùng một miếng vải thật chói mắt .

Edge đi đến bên cạnh Phan Mẫn.

Cô không tự chủ được mà đứng lên, chiều cao khác biệt làm cho cô có cảm giác rất áp lực, hơn nữa người Trái Đất mà ngồi so với một người Kent đang đứng lại càng áp lực hơn nữa.

““Nó” đứng lên kìa ... “nó” đứng lên , thật ngoan, mình vừa mới đi tới “nó” đã đứng lên với mình .” Edge sung sướng suy nghĩ, “Ngày mai nhất định phải tìm Lăng Mộc Tinh khoe mới được.”

Phan Mẫn nghĩ:“..... Thật đáng sợ, vì sao mặt anh ta lại đỏ lên? Còn cái biểu tình tay chân luống cuống thế này là thế nào!”

Edge vội ho một tiếng, bắt đầu nói: “Xin chào, tôi là Edge, cô có thể gọi tôi Edge cũng được. Hoan nghênh cô vào ở nhà của tôi, sau này tôi và cô sẽ cùng nhau sinh sống.”

Phan Mẫn nghĩ: “Rõ ràng là mình đã nghe hiểu được, nhưng làm sao mà cô lại cảm thấy tình huống này cô nên im lặng mới là tuyệt nhất.....”

Hai người yên lặng đối mặt nhau.

Edge nghĩ: “Có phải “nó” xấu hổ hay không, hay là mình nên tìm đề tài khác để nói chuyện. Đúng rồi!”

Phan Mẫn nghĩ: “Sao tự nhiên cô lại có cảm giác -- chẳng lẽ người Kent này có vấn đề về đầu óc?”

“Tôi có quà cho cô, hy vọng cô có thể thích.” Edge nói.

Chỉ thấy Edge từ trung túi không gian để đồ lấy ra một số thứ ở bên trong để lên trên bàn.

Vòng cổ dành cho chó.....

Miếng cao su mài răng.....

Còn có cả chuông chó nữa này.....

Phan Mẫn càng nhìn càng im lặng, những thứ này đều tặng cho tôi, anh ta thực sự không có vấn đề gì chứ?

Quản gia Trần Trung Quý, một ông chủ trung niên người Trái Đất, ông làm việc cẩn thận trong nhà thủ lĩnh mười năm như một, ông đã dành trọn thời trai trẻ của ông tại nơi này, năm nay ông 42 tuổi, lần đầu được chứng kiến được thủ lĩnh Edge lòng danh làm quen với một người trái đất.

Ông cố sức thu mình đằng sau một cây cột trang trí theo kiểu La-mã cổ, thật ra là ông đến đây đưa đồ ăn, nhưng không biết tại sao lại thành ra đứng ở góc này nhìn trộm, tuy rằng ông thừa biết thủ lĩnh đã biết được sự có mặt của ông, nhưng tâm lý của ông không nhận được mà hành động như thế.

Không khí của phòng ăn làm cho người ta không nhận được mà đỏ mặt! Hiếm khi được dịp gặp được thủ lĩnh của chúng ta tặng quà cho người khác, mà lại còn là nhiều món quà nhỏ thế này.

Trần quản gia trung thành tự động coi nhẹ món quà được tặng.

Trong nhà ăn, thủ lĩnh đại nhân đang rời rắm: “Muốn sờ nó quá! Chắc sẽ không bị cắn đó chứ?” Nghĩ đến muốn làm liền, anh vươn tay, ở trên đầu Phan Mẫn xoa nhẹ một chút.

Phan Mẫn trừng mắt nhìn, anh ta có biểu hiện không lịch sự chút nào, cô lùi lại phía sau từng bước, nhưng đằng sau là bàn ăn, không có đường lui nữa.

Edge lại nghĩ: “Nó” đang ngại, nhưng nó không có cần mình, đáng yêu quá đi!”

Anh ngượng ngừng thu cánh tay lại, Edge nghĩ nghĩ, tùy tiện tìm một vấn đề để hỏi: “Cô muốn nói cái gì à?”

Phan Mẫn chỉ những thứ trên bàn hỏi: “Những cái này cho tôi á?”

“Đương nhiên, những thứ này tôi chọn đều dành riêng cho cô đấy. Tôi đã đi đi lại lại ở khu vực bán đồ cho thú cưng rất lâu mới chọn được những thứ này, nếu không hai giờ trước tôi đã có mặt ở nhà rồi. Trong nhà không có người, nếu cô cảm thấy cô đơn có thể tự mình chơi, nếu không cũng có thể tìm đến tôi để chơi.”

Trần Trung Quý đứng ngoài xem mà cảm động, ông không thể ngờ được một người tính cách nhọt toẹt hơn nước lã của thủ lĩnh cũng có ngày nói rằng cho phép người khác tìm anh ta “chơi”.

[Sao tôi lại cảm thấy, Edge hình như đã hiểu sai ý nghĩa của nuôi người Trái Đất ?] một giọng nói điện tử nhẹ nhàng thì thầm vào tai Trần Trung Quý dọa cho ông hoảng sợ suýt té ngã.

Ông hạ giọng nói: “Sao cô lại ở đây?”

[Tôi làm gì có chỗ nào mà ở. Lần sau ông đừng hỏi tôi vấn đề ngớ ngẩn này nữa nhé.]

“Cô nói sai chỗ nào ?”

[Đã có ai nói với anh ta là, vật nuôi cũng có cấp độ đối xử hay không ?]

Trần Trung Quý đột nhiên nhớ lại, “Hình như là chưa có ai nói.”

[Tôi lại cảm thấy hình như anh ta coi người Trái Đất thành chó mất rồi, tuy rằng hai thứ đó đều có thể trở thành vật nuôi của người Kent, nhưng nói về quyền lợi nhân quyền và nghĩa vụ là không có giống nhau đâu, là hai khái niệm khác nhau hoàn toàn đó.]

“Ừ, cô nói có đạo lý. Cho dù là vật nuôi, người Trái Đất vẫn được hưởng nhân quyền của người Trái Đất, những nhà khác sẽ không mua đồ dùng cho chó đưa cho người Trái Đất đâu.”

Elisa than thở một tiếng :[Tôi thấy thủ lĩnh còn ngu ngốc hơn cả chúng ta nữa, để cho bọn họ ở chung thế này không sao thật chứ!]

“Tôi không có gì ý kiến gì hết, dù sao tôi cũng chỉ là quản gia thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Thành Phố Của Mặt Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Chủ nhân tốt bụng

Dạo này tâm trạng của Edge vô cùng tốt, những người hay tiếp xúc với anh đều có thể nhận ra, tâm trạng của anh tốt hơn mọi ngày rất nhiều.

Thành phố thực dân của hành tinh Kent hệ 82 AI tạm trú tại Thái Dương hệ, căn cứ quy định của người Kent, có ba thủ lĩnh lớn cùng nhau quản lý thành phố. Từ vòng ngoài cho đến bên trong có cả thảy 9 tầng. Ba tầng ngoài cùng thuộc khu vực quân sự, cung cấp năng lượng và bộ phận phòng vệ, người phụ trách là thủ lĩnh Mobiduote, tầng bốn đến tầng sáu là tầng phụ trách các giống vật nuôi và cây cối, khoáng sản, lương thực,thuộc sự quản lý của thủ lĩnh Moochie Kemp, tầng bảy tới tầng chín là tầng được bảo vệ nghiêm ngặt nhất, là nơi người Kent sinh sống, người Kent được nuôi dạy ra tại đây, chữa bệnh, ăn uống ngủ nghỉ hầu như đều ở trong 3 tầng này, người chịu trách nhiệm thủ lĩnh Edge.

Tất cả người Kent sinh sống tại đây đều biết, ba thủ lĩnh lớn của bọn họ, Edge thủ lĩnh của tầng chín chính là người có quyền lực lớn nhất. Rất nhiều người Kent khi bọn họ được sinh ra thì Edge đã là thủ lĩnh tầng thứ chín , khi bọn họ kết hôn sinh sản đời sau, Edge vẫn đứng nguyên tại vị trí trung tâm của tầng chín, khi bọn họ chuẩn bị bước một chân vào quan tài thì Edge vẫn là thủ lĩnh.

Nghe nói số tuổi của Edge còn cao hơn rất nhiều so với thủ lĩnh Mobiduote, và thủ lĩnh Moochie Kemp ,vậy anh phải cao tuổi lắm rồi. Nghe nói từ lúc thành phố thực dân còn đang xây dựng, thì Edge cũng đã mang quân hàm cấp sĩ rồi.

Nhưng tất cả những điều này chỉ là nghe được mà thôi.

Edge không thích thông tin cá nhân của mình bị lộ, cho nên từ khi bọn họ đổ bộ lên Trái Đất, anh sử dụng quyền lực đặc biệt, cấm tất cả các loại báo chí TV không được đăng tải thông tin của mình, nghe nói đây chính là do tính cách cổ quái của anh mà ra.

Càng ngày sự cổ quái của anh càng cao-- thích cùng người khác chia sẻ tâm đắc về việc nuôi thú cưng. Thế cho nên khi mỗi lần ba vị thủ lĩnh họp qua video, thì hai vị thủ lĩnh còn lại cảm thấy rất là tò mò chuyện gì có thể làm cho tâm trạng a vui đến thế.

Sáng sớm 6 giờ rưỡi, phòng họp cao cấp trong khu nhà của thủ lĩnh.

Ba người đang bàn bạc khu vực quân sự cần phân phối thêm bao nhiêu lính, khu vực sinh thái có thể cung cấp được bao nhiêu khoáng sản và thực phẩm, khu vực sống cần hoàn thiện thêm chỗ nào nữa, sau mỗi buổi họp là phần bọn họ hỏi thăm cuộc sống riêng tư của đối phương.

“Edge, tâm trạng hôm nay tốt ghê, ở cùng với thú cưng tốt lắm hả?”Mobi trên màn hình vội hỏi.

Mobiduote, nhưng mọi người thường hay gọi ông là Mobi, là một vị thủ lĩnh nhìn khá là hiền lành, nếu bạn xem không xem thể thân phận mà chỉ nhìn gương mặt , chắc chắn tất cả mọi người sẽ cảm thấy Edge trẻ tuổi hơn ông ta, trên thực tế thì ngược lại. Từ lúc hành tinh thuộc hệ 82AI công phá Hồng tinh, thì ba vị ở đây đã cùng nhau chiến đấu, bọn họ và những người Kent khác cùng nhau phá vòng vây của hành tinh Côn Trùng sống sót đi ra, sau đó lại trải qua mấy lần đánh chiếm của sinh vật Kim Hóa và sinh vật Hoàn Hoá, sau nhiều lần chiến đấu, đạt được sự tín nhiệm của toàn nhân dân, cuối cùng chuyển đến Trái Đất nhậm chức vị thủ lĩnh.

Nghe nói người có tuổi tác lớn nhất ở đây, chính là vị Lãng Mộc Tinh đang nghỉ ngơi ở nhà kia kia – điều này là đã được chứng minh chứ không phải là nghe nói.

“Đúng vậy, rất vui, nghe nói năm trước Lãng Mộc Tinh lại nhận nuôi một con chó chăn cừu?”

“Đúng vậy, điều này làm cho tôi và Mộc Tinh đau đầu, bởi vì con chó kia đi đến đâu cũng rụng lông,lông của nó mọc vào làm hỏng cả bánh răng của rô-bốt quản gia .”

“Nhà mấy người dùng loại rô-bốt đời nào vậy!”

“Là đời cũ nhất.”

Ở màn hình khác, vẻ mặt nghiêm túc đáng sợ Moochie Kemp nói:“Tôi phát hiện ra hình như nhà các ông toàn dùng đồ cổ thôi thì phải.”

Mobi trả lời:“Mộc Tinh thích sưu tầm mấy thứ này, không quan hệ gì tới tôi nhé.”

Edge đột nhiên hỏi:“Mobi, con chó nhà ông có phải ngủ một mình một phòng hay không thế?”

“Đương nhiên là nó có ổ riêng của nó chứ. Nhưng mà Lăng Mục Ninh thường xuyên thích ôm nó vào phòng ngủ cùng. Điều này cũng làm cho Mộc Tinh đau đầu vô cùng.”

Moochie Kemp lắc đầu,“Thân thiết với động vật là bản tính vốn có của người Kent trẻ tuổi, hai người làm cha thì phải hiểu điều này chứ. Thật ra cá nhân tôi rất hy vọng Lăng Mục Ninh có thể đến tầng sáu của tôi làm việc.”

Edge xen nôm nói:“Tôi cũng có thể hiểu được lòng của Lăng Mục Ninh, bởi vì có nhiều lúc tôi cũng muốn đem thú cưng của tôi vào phòng ngủ cùng.”

Cùng lúc đó Mobi cũng lên tiếng trả lời với Moochie Kemp,“Điều này chắc chưa được đâu , Lăng Mục Ninh còn cần phải rèn luyện nhiều hơn nữa, tôi đã quyết định để cho nó đi khắp các bộ phận của quân đội bên này xong rồi mới suy xét sắp xếp công tác khác cho nó.”

Sau khi nói xong ông mới hiểu được lời nói leo vừa nãy của Edge .

Cuộc họp video chợt im lặng, Mobi với Moochie Kemp trừng lớn hai mắt nhìn về phía Edge.

“Tôi phát hiện ra nuôi người Trái Đất thật tốt, tôi không cần phải giúp “nó” tắm rửa, “nó” còn có thể tự mình thu dọn lông của mình, trên người nó luôn luôn thơm mát . Tóm lại, nó sạch hơn so với giống chó chăn cừu của nhà ông nhiều.” về mặt Edge say mê.

Mobiduote nhỏ giọng hỏi Moochie Kemp:“Cậu ta vừa mới nói rằng muốn ngủ chung với người Trái Đất đúng không? Cậu ta không ăn nhầm phải thứ gì đấy chứ ! Người Trái Đất và chó hoàn toàn khác xa nhau mà.”

Moochie Kemp nhỏ giọng trả lời Mobiduote:“Đây chỉ là xuất phát từ lòng yêu thương vật nuôi của chúng ta.”

Mobiduote nhỏ giọng phản bác lại Moochie Kemp:“Theo như tôi được biết, người Kent chỉ có giai đoạn vừa mới bước vào tuổi thiếu niên mới chấp nhận mọi chuyện đến thế. Edge còn già hơn so với chúng ta cơ mà?”

Về mặt nghiêm túc của Moochie Kemp trào phúng nhìn Mobiduote:“Chắc chỉ là trái tim của anh già thôi.”

Edge nói:“Mobi, nhà các anh có cần phải đưa chó đi làm hay không?”

“Anh đã từng nghe nói chó phải đi làm bao giờ à, đúng là chẳng hiểu biết gì cả!”

Moochie Kemp nói:“Mobi đừng nóng vội, hiểu biết của anh ta chỉ giới hạn ở tộc người Kent chúng ta thôi, bình thường anh ta làm gì có ham thích trò gì để giải trí, không biết đối xử với người Trái Đất thế nào cũng là chuyện bình thường thôi.”

Edge giống như đồng ý mà gật đầu:“Tôi đang cố gắng tìm hiểu mà.”

“Anh chỉ cần làm việc cho tốt là được rồi.”

Lực chú ý của Edge hiển nhiên không hề chú ý đến công việc, mà lại nói,“Thì ra chó không cần phải đi làm !” Anh than thở nói.

Moochie Kemp:“Phải nói thế nào nhỉ..... Đi làm chính là một cách sống của người Trái Đất.”

“Người Trái Đất thật đúng là vất vả, chất lượng cuộc sống còn không bằng cả loài chó nữa”

“Đúng rất vất vả.” Moochie Kemp lau mồ hôi, trong lòng nói thầm, anh ta hiểu biết về người Kent thôi như vậy cũng đủ rồi, trên đời này làm gì có người Kent nào trọn vẹn cơ chứ.

“Xem ra người Trái Đất cần chủ nhân phải quan tâm nhiều hơn.” Edge kết luận,“Cám ơn sự cố vấn của mấy người, tôi thấy rất hữu dụng.”

“Elisa!” Sức chịu đựng của thủ lĩnh tầng thứ ba Mobiduote đã đi đến giới hạn vì những câu nói ngốc nghếch này của Edge, cho nên ngắt lời anh nói.

[Tôi đây.]

“Cô mau đi tìm mấy cuốn sách bách khoa toàn thư về người Trái Đất cho anh ta xem, anh ta đúng là đang si nhục trí thông minh của tộc người chúng ta đây, cô có biết không.”

[Ngài ấy luôn đem trí thông minh của mình vào chỗ cần sử dụng, chỉ với điểm đó thôi, ngài ấy xứng đáng với chức vị thủ lĩnh.]

Lúc này Edge vội vàng hỏi:“Hội nghị sáng nay của chúng ta như vậy là xong rồi đúng không? Mobi làm ơn,đừng có lần nào họp anh cũng dài dòng thế này, giống như mấy lão già vậy.”

Mobi hít sâu một hơi, bình tĩnh lại suy nghĩ của mình, tận lực vững vàng nói:“Anh có việc gấp sao?”

“Thú cưng đáng yêu của tôi giờ này chắc đã dậy rồi , tôi phải chuẩn bị chuẩn bị đưa “nó” đi làm”

Lần hội nghị này có thêm vấn đề thảo luận mới nó làm cho tôi cảm thấy rất là hỗn loạn, rất ngu ngốc, cũng rất ngây thơ.—Sau khi trở về, Mobiduote ghi lại những điều này trên nhật ký hàng ngày của mình.

*****

Bệnh viện nhân loại Hồng Tinh

Nơi này không giống với bệnh viện của con người ở bên ngoài, thành phố này chia bệnh viện ra là 2 khoa . Khoa A sử dụng những máy móc tân tiến của người Kent phục vụ cho những người Kent tại đây, còn Khoa B sử dụng những kỹ thuật máy móc của người trái đất.

Bởi vì sau khi sinh sống, sinh con đẻ cái ở trong thành phố của người Kent này, con người Trái Đất ở nơi này đã bị tách xa ra khỏi xã hội của người Trái Đất bên ngoài, thậm chí đến ngay cả cách suy nghĩ cũng rơi rụng đi không ít.

Về việc chữa bệnh, người Kent có năng lực khôi phục cực kỳ mạnh mẽ, họ hoàn toàn không cần đến dao mổ giải phẫu linh tinh gì đó, chỉ cần đi vào nơi tái tạo tế bào tìm ra những tế bào có bệnh từ nó mà có thể tự động chữa khỏi. Cho nên ở trong thành phố thực dân này, kỹ thuật giải phẫu chính là một loại kỹ thuật cực kỳ lạc hậu. Hơn nữa kỹ thuật tìm và tái tạo lại tế bào này rất có hại với cơ thể của người Trái Đất, có thể hiểu rằng phương pháp lợi hại thế nào, thì nó cũng đem lại sự bất lợi rất lớn.

Vì thế cứ hơn mười năm một, thành phố sẽ ra bên ngoài đón những người Trái Đất có kinh nghiệm về. tất cả bọn họ được sắp xếp ở trong một bệnh viện khắp thành phố này để làm công tác giảng dạy.

Bây giờ sáng thường ngày, một chiếc phản trọng lực đen ngòm xuất hiện trước cổng bệnh viện.

Nhóm y tá trực ban buổi sớm đã bắt đầu chú ý tới, tụ tập vây quanh cửa sổ xem xét

“Xe phản trọng lực A6 loại mới nhất, ai a, bệnh viện của chúng ta khi nào thì có người nhà giàu thế?” có người tò mò hỏi.

“Trời ... phải mất 53 năm tiền lương của tôi mới mua nổi nó đó!” có người sợ hãi thảm thán.

“Tên nhà giàu chết tiệt!” Hâm mộ ghen tị .....

Cửa xe mở ra, một người đeo mảnh vải che mắt đi xuống, anh ta đi đến cánh cửa xe bên kia, cúi thấp thắt lưng nói gì đó với người ngồi bên kia. Trẻ tuổi anh tuấn, khí chất tuyệt hảo, cũng không đủ để hình dung người Kent đó, đám y tá người Trái Đất nhìn anh ta không rời mắt.

“Ồ, tầng thứ 9 này có người Kent như anh ta sao?”

“Tôi thấy hơi giống với thủ lĩnh Edge.”

“Ai cơ..... hình như trên đài trên báo của người Trái Đất không có hình ảnh của người này, cho dù có cũng đã bị làm nhòe đi hết rồi.”

“Trong nhà chủ nhân của tôi thỉnh thoảng cũng bật kênh tin tức của người Kent có ảnh của anh ta. Nhưng bình thường chỉ là nửa người mà thôi, cho nên tôi cũng không chắc lắm. Nhưng nếu là đeo khăn che mắt, chắc là đúng rồi.”

“Những người Kent trẻ tuổi khác, ai mà chả đi theo phong trào bắt chước thủ lĩnh Edge cơ chứ, cái tên hâm mộ chết tiệt này, dám bắt chước thủ lĩnh ngay cả khi đi lại trên đường cái sao , có phải ai đeo khăn cũng là thủ lĩnh Edge đâu, giống như đầu phải ai cười ngửa trắng cũng là bạch mã hoàng tử.”

“Kẻ nhà giàu đáng hận!”

Phan Mẫn ngồi trên xe nhất quyết không chịu đi xuống. Cô đang cảm nhận được hàng trăm ánh mắt ghen tị và phẫn hận từ trong tòa nhà đối diện kia bắn ra .

Edge nói:“Đưa đón vật nuôi đi làm là trách nhiệm của chủ nhân, mấy người đó ghen tị vì họ không có được chủ nhân tốt bụng như cô, đây không phải lỗi của cô.”

“Xã hội con người Trái Đất rất phức tạp , xin ngài hãy làm ơn đỗ xe cách bệnh viện 100m được không, đi đến góc nào mà bọn họ không thể nhìn thấy được ấy!” Phan Mẫn khẩn cầu nói.

Edge nhìn cô, suy nghĩ hồi lâu, gật đầu nói:“Tôi biết rồi.”

Anh đóng cửa xe, quay lại chỗ ngồi, điều khiển xe chạy đi.

Phan Mẫn biết anh ta không cần phải sử dụng những loại phương tiện này ,anh ta chịu ngồi vào chiếc xe trọng lực này là vì nghĩ đến cô. Những cô vẫn cảm thấy đi theo một người Kent từ trên xe đi xuống,cảm giác thật kỳ quặc.Giống như cô đang phản bội lại hành tinh thân yêu của mình ấy.

“Phan Mẫn, tôi biết nuôi một người Trái Đất không hề dễ dàng, tôi chỉ là hy vọng có thể chăm sóc cho cô thật tốt mà thôi.” Edge vừa ra lệnh cho chiếc xe, vừa nói .

Anh nhìn Phan Mẫn một cái.

Phan Mẫn tránh ánh mắt của Edge, bởi vì trên gương mặt của anh có biểu tình rất thật lòng, làm cho cô cảm thấy ngượng. Edge nói rất kỳ lạ, nếu cô là một người Trái Đất dũng cảm, chắc chắn cô sẽ nhảy lên chỉ vào mặt anh ta và nói anh ta không tôn trọng người Trái Đất.

Khi mới tiếp xúc, Phan Mẫn đã nghĩ Edge thực sự khinh thường nhân loại, cho nên anh ta mới đem con người và chó đánh đồng với nhau. Nhưng sau vài ngày sinh sống cùng nhau, cô đã hiểu được hóa ra tính anh ta không phải là như thế. Anh ta thực sự muốn được ở chung hòa hợp với cô, nhưng không có ai dạy cho anh ta cách sống chung với con người thế nào.

Tại sao lại không có ai dám nói cho anh ta nhỉ?

Phan Mẫn lại vụng trộm nhìn về phía anh.

“Nhìn cái gì chứ, đã đến chỗ cô cần rồi ‘chỗ khuất cách bệnh viện 100m’ đó.”

Lần này Edge không có xuống xe, mà chỉ mở chốt cửa, Phan Mẫn ở bên kia tự mở cửa mà ra .

“Tự cô đi đi.”

Phan Mẫn có chút do dự, cảm thấy lời vừa nãy của mình có phải hơi quá đáng hay không, dù sao anh ta cũng có ý tốt thôi mà.

Chú ý tới sự do dự của Phan Mẫn, Edge nói:“Đừng để ý chuyện này, về sau tôi sẽ nhớ dừng xe cách bệnh viện 100m.”

Anh xoa xoa đầu của Phan Mẫn, mỉm cười kéo cô lại gần một chút, đôi môi khẽ chạm lên trán cô.

Sau đó đẩy nhẹ Phan Mẫn đi ra ngoài,“Đi, đi làm đi, buổi tối tôi lại tới đón cô.”

Phan Mẫn đứng ở nơi “ góc khuất cách bệnh viện 100m”, nhìn theo chiếc xe có vẻ ngoài kênh kiệu kia lướt đi, cô sờ sờ trán của mình.

Cảm giác vừa rồi, cô cảm thấy hình như mình thực sự giống với cún rồi..... thật buồn.

Bạn đang đọc truyện *Thành Phố Của Mặt Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.